

DESCOPERIND VOIA LUI DUMNEZEU

(Finding God's Will)

Zac Poonen

Traducerea în limba română:
Maria Magdalena, Ovidiu Nedu

Drept de autor – Zac Poonen (1971)
Această carte este sub incidența dreptului de autor pentru a preveni abuzurile.
Este interzisă retipărirea sau traducerea acestei cărți fără
permisiunea scrisă a autorului.
Sunt permise totuși descărcarea și tipărirea acestui material
în condițiile în care se va utiliza pentru distribuția
GRATUITĂ, în condițiile în care NU se vor face
MODIFICĂRI, în condițiile în care vor fi menționate
NUMELE ȘI ADRESA AUTORULUI
și în condițiile în care această notă de drept de autor
este inclusă în fiecare listare.

Pentru mai multe informații, vă rugăm să contactați:

Christian Fellowship Church
40, DaCosta Square, Wheeler Road Extension,
Bangalore-560084, India.

CUPRINS

* Această carte și tu

1. Planul lui Dumnezeu pentru viața ta
2. Condiții pentru găsirea vocii lui Dumnezeu
3. Călăuzire prin mărturia interioară
4. Călăuzirea prin mijloace externe
5. Chemarea profesională
6. Considerații finale

ACEASTĂ CARTE ȘI TU

Mulți creștini sunt confuzi în privința modalității de a cunoaște voia lui Dumnezeu în viața lor. Această carte este o încercare de a-i ajuta. Ea nu prezintă o formulă infailibilă de călăuzire, pentru că nici Biblia nu ne descoperă un astfel de lucru. Trebuie să evităm să căutăm călăuzirea Divină într-un mod mai degrabă mecanic decât spiritual.

Această carte nu pretinde că îți dă toate răspunsurile. Scopul ei principal este să te încurajeze să fii mai dependent de Duhul Sfânt.

Watchman Nee a spus, „Noi, ființele umane, nu suntem menite să scriem cărți „perfecte”. Pericolul unei astfel de perfecțiuni este că omul ar putea înțelege lucrurile fără ajutorul Duhului Sfânt. Iar, dacă Dumnezeu ne dă cărți, ele vor fi câteodată doar niște texte fragmentare, nu întotdeauna clare, consistente din punct de vedere logic, lipsindu-le concluziile explicite. Însă astfel de cărți devin parte a vieții noastre și ne păstoresc viața. Nu putem diseca, schița sau sistematiza faptele Divine. Numai creștinul imatur va încerca să ajungă întotdeauna la concluzii satisfăcătoare din punct de vedere logic. Cuvântul lui Dumnezeu are drept caracteristică fundamentală pe aceea că întotdeauna vorbește în primul rând spiritului nostru și vieții noastre”.

Fie ca această carte să nu se limiteze la a împărtăși minții tale informații, ci, mai presus de toate, să dea viață duhului tău.

Câteva cuvinte privind conținutul acestei cărți: Niciun paragraf, sau chiar capitol, nu este complet în sine, dacă nu este citit în contextul întregii cărți. În unele cazuri, chiar dacă o singură propoziție din carte este ignorată sau citită fără atenție, aceasta poate conduce la o înțelegere cu totul diferită de cea intenționată de autor.

De aceea aș îndemna de aceea cititorul să citească această carte fără grabă și cu atenție (citește-o de două ori dacă este posibil) pentru a primi mesajul corect.

Capitolul al doilea este poate cel mai important capitol din carte. Dacă îndeplinim condițiile pentru găsirea voii lui Dumnezeu, atunci călăuzirea devine o chestiune simplă. De obicei, faptul că ne împotmolim se datorează unor condiții esențiale rămase neîndeplinite în viața noastră

Fie ca Dumnezeu să ne ajute pe fiecare să-L glorificăm făcând voia Lui pe pământ precum în cer.

Sunt îndatorat unui număr de slujitori ai Domnului care au citit manuscrisul original al acestei cărți și mi-au oferit sugestii prețioase.

Zac Poonen

CAPITOLUL 1

PLANUL LUI DUMNEZEU PENTRU VIAȚA TA

Pentru om, cea mai mare onoare și cel mai mare privilegiu este să facă voia lui Dumnezeu. Aceasta e ceea ce Domnul Isus i-a învățat pe ucenicii Săi.

Odată, El a spus că numai aceia care fac voia Tatălui Său vor intra în împărăția cerurilor (Matei 7:21). El a mai spus, de asemenea, că adevărații lui frați și surori sunt aceia care fac voia lui Dumnezeu (Matei 12:50).

Această afirmație a fost transmisă cu credincioșie de către apostoli generației lor. Petru arăta că Dumnezeu i-a eliberat pe oameni de păcat pentru ca astfel ei să poată face voia Lui (1 Petru 4:1, 2).

Pavel afirma că noi, creștinii, suntem recreați în Isus Hristos astfel încât să putem umbla pe calea deja trasată de Dumnezeu pentru noi. De aceea, el îi îndemna pe creștinii din Efes să nu fie nepricepuți, ci să înțeleagă care este voia lui Dumnezeu pentru viețile lor (Efeseni 2:10; 5:17).

El s-a rugat pentru creștinii coloseni să poată fi umpluți de cunoașterea voii lui Dumnezeu. Le-a spus acestora că și Epafras se ruga pentru ei să poată împlini toată voia lui Dumnezeu (Coloseni 1:9; 4:12).

Apostolul Ioan învăța că numai aceia care fac voia lui Dumnezeu vor rămâne pentru totdeauna (1 Ioan 2:17).

Din nefericire, această afirmație este rostită din ce în ce mai rar în zilele noastre, de către cei din generația noastră. Astfel se și explică superficialitatea și lipsa de putere a credinciosului de rând din ziua de astăzi. Oamenii sunt îndemnați să vină la Isus doar pentru a primi iertarea. În vremea apostolilor, oamenilor li se spunea că iertarea păcatelor era doar începutul unei vieți dedicate împlinirii desăvârșite a voii lui Dumnezeu.

Faptele Apostolilor 13:22 ne spune că David era numit „om după inima lui Dumnezeu” deoarece dorea să facă numai voia lui Dumnezeu. Într-un alt loc, chiar David ne spune că se desfăta în împlinirea voii lui Dumnezeu (Psalmul 40:8). El nu era un om perfect. A comis multe păcate, unele foarte grave, pentru care Dumnezeu l-a pedepsit aspru. Totuși, Dumnezeu l-a iertat și a găsit plăcere în el pentru că, în esență, David a dorit să îplinească pe de-a-ntregul voia lui Dumnezeu.

Aceasta ne încurajează și pe noi să credem că, în ciuda tuturor imperfecțiunilor noastre, și noi putem fi bărbați și femei după inima lui Dumnezeu. Singura condiție este ca inimile noastre să tânjească după a face voia Lui.

Noul Testament îndeamnă credincioșii să umble așa cum a umblat Isus, urmând exemplul Lui (1 Ioan 2:6). Principiul călăuzitor al lui Isus, pentru întreaga sa viață și lucrare, a fost să îplinească voia Tatălui Său. El nu a întreprins niciodată o acțiune înainte ca Tatăl Său să îi ceară lucrul acesta. Iar atunci când a acționat, nici amenințările vrăjmașilor, nici rugămintele prietenilor nu l-au putut opri de la a face ceea ce Tatăl Său l-a cerut.

Hrana zilnică era să facă voia Tatălui Său (Ioan 4:34). Așa cum oamenii tânjesc după mâncare pentru a-și hrăni trupurile, El tânjea să facă voia Celui Care l-a trimis. Fiecare credincios ar trebui să aibă o astfel de dorință arzătoare de a împlini pe de-a-ntregul voia lui Dumnezeu.

Cât de ușor este să ne rugăm „Facă-se voia Ta precum în cer așa și pe pământ” și apoi să facem doar ceea ce ne place, fără să mai căutăm călăuzirea lui Dumnezeu în viața noastră de zi cu zi.

Planul lui Dumnezeu este cel mai bun

Este culmea prostiei să nu căutăm călăuzirea lui Dumnezeu. Dacă ai fi singur în mijlocul unei păduri dese, într-o noapte extrem de întunecoasă, neștiind încotro s-o apuci, ai fi fericit să ai cu tine pe cineva care cunoaște fiecare colțișor al pădurii și în care să te poți încrede în totalitate. L-ai urma bucuros, fără a te îndoii de direcția pe care ți-o indică. Ar fi o prostie să ignori sfatul lui și să cauți tu însuși de capul tău, o direcție în acea pădure densă și întunecată, plină de pericole ascunse.

Totuși, mulți credincioși fac întocmai lucrul acesta. Viitorul care ne stă înaintea este mai întunecos decât orice altceva de pe pământ. Nu putem vedea nimic înaintea. Cu toate acestea, noi trebuie să mergem înainte. Uneori, în viața noastră, întâlnim răspântii când trebuie să luăm decizii cu implicații majore.

Decizii precum alegerea carierei, alegerea unui partener de viață ne afectează întregul viitor. Cum trebuie să decidem în aceste situații? Nu cunoaștem nimic despre pericolele și capcanele ascunse pe care le-am putea întâlni atunci când alegem o cale anume. Nu știm nimic despre cursele pe care ni le-a așezat Satan. Și, cu toate acestea, noi trebuie să decidem pe ce cale să înaintăm. De aceea ar fi nu doar de dorit ci chiar necesar să avem pe cineva alături în aceste momente, pe cineva în care să ne putem încrede în totalitate, pe cineva care să cunoască întregul viitor.

Găsim un astfel de Om în Domnul Isus Hristos iar El este mai mult decât nerăbdător să ne călăuzească către cea mai bună și mai sigură cale. Biblia ne învață că Dumnezeu are un plan specific pentru viața fiecăruia (Efeseni 2:10). El ne-a planificat o carieră, ne-a ales un partener de viață și a planificat chiar și unde vom locui și ce vom face în fiecare zi.

În orice situație, alegerea Lui este cea mai bună cu putință, pentru că El ne cunoaște atât de bine și ia în calcul orice factor. Așadar, cel mai înțelept lucru cu putință este să căutăm voia Lui în toate aspectele – atât în cele majore cât și în cele minore.

Este un lucru prostesc și periculos să ne călăuzim doar după judecata minților noastre limitate și după impulsurile propriilor emoții. Dacă nu suntem pe deplin încredințați că planul lui Dumnezeu este, într-adevăr, cel mai bun cu putință, nici nu-l vom căuta cu toată seriozitatea.

Mulți au făcut din viețile lor un eșec pentru că nu au căutat voia lui Dumnezeu încă din tinerețe. Este „bine pentru om să poarte jugul în tinerețea lui” (Plângerile lui Ieremia 3:27). În Matei 11:28-30, Isus ne invită să luăm jugul Lui asupra noastră. Însă ce înseamnă să iei un jug asupra ta?

Când se folosește pereche de boii la aratul unui ogor, aceștia sunt ținuți împreună printr-un jug pus pe grumazurile lor. Când un bou tânăr este învățat să are, el este înjugat împreună cu un altul mai experimentat. Cel tânăr este astfel constrâns să meargă în aceeași direcție și în același ritm cu cel bătrân. Iată ce înseamnă să luăm jugul lui Isus asupra noastră. Va trebui să mergem cu Isus pe calea care-I place Lui, fără să ne grăbim vreodată să facem altceva decât ceea ce ne călăuzește El,,

fără să rămânem în urmă atunci când El ne cheamă să facem un nou pas în ascultare.

Puțini înțeleg această semnificație a jugului. Și încă și mai puțini sunt gata să-l accepte. Boul este *forțat* de proprietarul lui să ia jugul. Dar pe noi Isus ne invită să luăm jugul. Nu e vorba aici de o constrângere. Cât de nebuni suntem să respingem această invitație! Noi mai degrabă luăm jugul greu al propriei voințe, cu toate frustrările, înfrângerile și regretele care-l însoțesc, decât să luăm jugul ușor al lui Isus, care ne aduce libertatea adevărată și odihna deplină!

„Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă – *toți aceia care vă trudiți din greu sub un jug încărcat*. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine (*așa cum îl învață boul mai bătrân pe cel mai tânăr*), căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.” (Matei 11:28-30).

Citim despre Enoh că „a umblat cu Dumnezeu” (Geneza 5:22). Cu alte cuvinte, Enoh nu a dat năvală înainte, nici nu a rămas în urmă, ci a umblat, timp de trei sute de ani, pe calea stabilită de Dumnezeu, ca unul înjugat la jugul lui Dumnezeu. Ca urmare, Dumnezeu a declarat solemn că viața lui Enoh l-a fost plăcută Lui (Evrei 11:5). Acesta este singurul mod prin care îi putem fi plăcuți lui Dumnezeu – trăind și mergând înainte sub jugul Său, în voia Sa perfectă. Numai așa vom fi capabili să stăm înaintea Lui fără regret atunci când El va veni din nou.

Ratând planul lui Dumnezeu

Este posibil ca un credincios să *rateze* voia perfectă a lui Dumnezeu pentru viața lui. Saul a fost ales de Dumnezeu să fie împărat peste Israel, dar, în cele din urmă, ca rezultat al nerăbdării și neascultării lui, Dumnezeu l-a respins. Este adevărat că el a rămas pe tron mai mulți ani, dar eșuase în a împlini voia lui Dumnezeu pentru viața sa.

Solomon este un alt exemplu. El a fost plăcut lui Dumnezeu în primii ani, dar a căzut mai târziu prin căsătoriile sale cu femei străine.

În Noul Testament suntem îndemnați de două ori să luăm ca avertisment exemplele israeliților care au pierit în pustie. Voia perfectă a lui Dumnezeu a fost ca ei să intre în Canaan. Dar toți, cu excepția a doi dintre ei, au pierdut prin necredință și neascultare, împlinirea voii perfecte a lui Dumnezeu în viața lor (1 Corinteni 10:1-12; Evrei 3:7-14).

În mod asemănător, mulți credincioși au compromis planul perfect al lui Dumnezeu pentru viața lor prin neascultare și compromis – adesea în ceea ce privește căsătoria sau alegerea unei cariere.

G. Christian Weiss în cartea, „*Voia perfectă a lui Dumnezeu*”, ne povestește despre un profesor dintr-o școală biblică, care le-a spus într-o zi studenților: „am trăit cea mai mare parte a vieții mele în afara voii perfecte a lui Dumnezeu”. În tinerețe, Dumnezeu îl chemase să fie misionar, dar el s-a abătut de la această chemare ca urmare a căsătoriei. Apoi a început o viață egoistă, lucrând într-o bancă și având ca scop principal pe acela de a câștiga mulți bani. Dumnezeu a continuat să-i vorbească mai mulți ani, dar el a refuzat să își înmoaie inima. Într-o zi, copilașul lui a căzut de pe scaun și a murit. Această întâmplare l-a adus în genunchi și, după o noapte întreagă petrecută în lacrimi înaintea lui Dumnezeu, și-a pus viața pe deplin

în mâinile lui Dumnezeu. Acum era prea târziu pentru ca el să mai meargă în Africa. Această ușă era închisă. Și-a dat seama că acel lucru ar fi fost cel mai bun lucru pe care Dumnezeu îl pregătise pentru el, dar pierduse deja ocazia pe a merge pe această cale. Tot ce putea face era să-I ceară lui Dumnezeu să se folosească de restul vieții sale. A devenit profesor într-o școală biblică, dar nu putea uita niciodată că acesta nu era planul principal pe care Dumnezeu îl făurise pentru el, ci doar un plan secundar.

Weiss continuă: „De atunci am întâlnit numeroși oameni care aveau mărturii asemănătoare. De obicei, aceste mărturii erau însoțite de lacrimi amare sau chiar scăldate în lacrimi.

Trebuie să îi mulțumim lui Dumnezeu pentru faptul că El are modalități de a se folosi chiar și de aceia care, datorită păcătoșeniei lor, au trăit în afara voii Sale perfecte. Totuși, în această situație, viața nu mai poate fi așa cum a intenționat-o El inițial. Este o tragedie să ratezi voia perfectă a lui Dumnezeu cu privire la viața ta. Creștinule, ia bine aminte la aceste cuvinte și la această mărturie, ca nu cumva și tu să ratezi planul principal pe care El l-a făurit pentru tine. Fără îndoială, Dumnezeu va folosi orice viață care este predată în mâinile Sale, indiferent de când are loc această predare, dar haideți să fim printre aceia care au căutat și s-au predat voii Lui chiar de la începutul drumului, și să evităm astfel acele ocolișuri rușinoase și dureroase.”

Noi nu putem trăi o viață victorioasă și nu putem să fim folositori la maxim pentru Dumnezeu, nu putem să fim cu adevărat o binecuvântare pentru alții în *orice loc pe care îl alegem noi, de unii singuri*. Poate unii simt că-și pot alege propria carieră sau locul unde trăiesc și apoi caută să fie o mărturie pentru Domnul oriunde ar fi. În îndurarea Sa, Domnul poate folosi și asemenea credincioși, dar în mod limitat. Utilitatea lor în a face voia lui Dumnezeu este doar *o fracțiune* din ceea ce ar fi fost dacă aceștia ar fi căutat cu seriozitate planul Lui și dacă ar fi rămas pe deplin în voia Sa perfectă.

Creșterea spirituală sfrijită și rodirea limitată sunt consecințe ale unei atitudini nepăsătoare, disprețuitoare chiar, față de legile lui Dumnezeu. Dacă nu L-ai ascultat pe Dumnezeu într-o anumită chestiune, du-te acum la El plin de pocăință, înainte de a fi prea târziu. Încă mai poate fi posibil pentru tine, ca și în cazul lui Iona, să te întorci pe traseul principal al planului lui Dumnezeu pentru viața ta.

Fiecare dintre noi are o singură viață. Binecuvântat este omul care, asemeni lui Pavel, poate spune la sfârșitul ei, că a terminat ceea ce Dumnezeu i-a hărăzit (2 Timotei 4:7).

„Și lumea trece și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac” (1 Ioan 2:17). „Luați seama deci cu amănunțime cum umblați, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți, răscumpărând timpul, căci zilele sunt rele. De aceea nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului” (Efeseni 5:15-17).

Rezumat

1. Domnul Isus și apostolii Săi ne-au învățat că cea mai mare onoare și cel mai mare privilegiu pentru om este să facă voia lui Dumnezeu.
2. Este o prostie să mergi înainte de unul singur când Dumnezeu așteaptă să te călăuzească. Planul Lui este cel mai bun. Dacă ne supunem Lui, El ne poate salva din capcanele lui Satan.

3. Este posibil să ratăm voia perfectă a lui Dumnezeu pentru viețile noastre prin neglijență și neascultare.

CAPITOLUL 2

CONDIȚII PENTRU GĂSIREA VOII LUI DUMNEZEU

Călăuzirea Divină nu poate fi despărțită de relația noastră personală cu Dumnezeu. Mulți doresc darurile, dar nu și pe Acela care le oferă. Dacă tânjim după călăuzire, dar nu însetăm după Dumnezeu Însuși, nu vom obține călăuzirea pe care o căutăm.

O persoană trebuie să fie în părtășie cu Dumnezeu pentru a experimenta călăuzirea Lui în viața sa. Acest lucru presupune, înainte de toate, că ea trebuie să intre într-o relație vie cu Hristos, prin *nașterea din nou*. Însă lucrurile nu se rezumă doar la atât. Mai există și alte condiții esențiale care trebuiesc îndeplinite dacă vrem să experimentăm călăuzirea lui Dumnezeu. Aceste condiții prealabile sunt menționate în două pasaje din Scriptură, unul în Vechiul Testament și celălalt în Noul Testament (Proverbe 3:5,6; Romani 12:1,2). Haideți să privim în detaliu la aceste pasaje!

Credința

„Încrede-te în Domnul din toată inima ta...și El îți va netezi cărările” (Proverbe 3:5,6). Sunt mulți care nu ajung să cunoască niciodată voia lui Dumnezeu pentru că, pur și simplu, ei nu cred că Dumnezeu îi va călăuzi. Credința este o condiție esențială atunci când căutăm călăuzirea lui Dumnezeu. Prin credință înțelegem nu doar o acceptare mentală a adevărului, dar și o încredere vie în Dumnezeu, care vine printr-o cunoaștere personală a Lui.

Atunci când simțim că ne lipsește înțelepciunea (cunoașterea perspectivei lui Dumnezeu într-o anumită situație), suntem invitați să-i cerem lui Dumnezeu să ne dea înțelepciune și ni se promite că El ne-o va dăruia din abundență – cu condiția să o cerem cu credință.

Acela care cere fără credință nu va primi niciodată nimic (Iacov 1:5-7). Credincioșii tineri pot simți că numai credincioșilor maturi, care au crescut mai mulți ani în cunoașterea Domnului, le este rezervată călăuzirea Divină. Fără îndoială, cu cât mergem mai mult cu Dumnezeu, cu atât mai bine putem discerne voia Lui.

Cu toate acestea, este la fel de adevărat că Dumnezeu dorește să-i călăuzească pe toți copiii Lui. Ceea ce i s-a spus lui Pavel, este adevărat pentru noi toți – „Dumnezeul părinților noștri te-a ales mai dinainte ca să cunoști voia Lui, să vezi pe Cel Drept și să auzi un glas din gura Lui” (Faptele Apostolilor 22:14).

Un tată le descoperă bucuros copiilor dorințele și planurile lui pentru ei – nu doar celor maturi, ci și celor încă mici. Același lucru se întâmplă cu Tatăl nostru ceresc. Dumnezeu a spus, în Cuvântul Său, că în aceste zile ale Noului Legământ, *toți* copiii Lui, „de la cel mai mic până la cel mai mare”, Îl vor cunoaște personal (Evrei 8:10,11).

De aceea fiecare dintre noi poate veni la El „cu asigurarea deplină a credinței” că El se desfată în a-Și face cunoscută voia Sa copiilor Lui care o caută. În Evrei 11:6 ni se spune că fără credință este imposibil să fim plăcuți lui Dumnezeu. Versetul continuă spunând că aceia care vin la Dumnezeu trebuie să creadă că El răsplătește pe cei care Îl caută cu ardoare și perseverență.

Dovada credinței unei persoane se găsește în perseverența acesteia în rugăciune (Vezi Luca 18:1-8). Acela care se îndoiește se va opri foarte curând din rugăciune. Însă un om care crede se va ține de Dumnezeu până va primi un răspuns.

Dumnezeu onorează perseverența pentru că ea este rezultatul unei credințe puternice. Nu putem primi nimic prețios de la Dumnezeu fără să-l fi dorit mai înainte cu intensitate. „El satură (*doar*) sufletul însetat” (Psalmul 107:9). Dumnezeu a spus, „Mă veți căuta și Mă veți găsi, căci Mă veți căuta cu toată inima” (Ieremia 29:13).

Nu este oare adevărat că, adeseori, în căutarea călăuzirii lui Dumnezeu, am fost prea *fără tragere de inimă*? Când Isus a căutat voia Tatălui în grădina Ghetsimani, El s-a rugat mereu și mereu „cu strigăte mari și cu lacrimi” (Evrei 5:7). Cât de comodă este căutarea noastră când o comparăm cu aceasta!

Adeseori nu căutăm voia lui Dumnezeu cu o perseverență mai mare decât aceea cu care am căuta a monedă pierdută de 50 de bani! Nu-i de mirare de ce nu o găsim. Dacă prețuim voia lui Dumnezeu ca pe cea mai mare comoară de pe pământ, atunci o vom căuta cu toată inima.

Credem noi cu adevărat că Dumnezeu îi răsplătește pe cei ce Îl caută cu perseverență? Atunci credința noastră se va manifesta prin rugăciuni fierbinți. Dacă suntem mistuiți de dorința puternică de a împlini voia Lui în fiecare aspect al vieții noastre, Dumnezeu, fără îndoială, ne va revela care este planul Său pentru noi.

El nu poate să nu ia aminte la acela care are atât de multă credință încât se ține de Dumnezeu până când primește un răspuns. În Biblie, credința este adeseori asociată cu răbdarea. Sunt necesare amândouă dacă vrem să moștenim făgăduințele lui Dumnezeu (Evrei 6:12,15).

David ne îndeamnă (fără îndoială că pe baza propriei sale experiențe), să ne încredințăm calea Domnului, să ne încredem în El și să așteptăm cu răbdare timpul Lui și suntem asigurați că El nu ne va lăsa (Psalmul 37:5,7).

Una dintre tentațiile cele mai mari care apar atunci când căutăm călăuzirea Domnului este să ne agităm și să devenim nerăbdători. Dar inima credincioasă este una liniștită. Există câteva decizii pentru care nu este nevoie să așteptăm o indicație absolut clară din partea lui Dumnezeu. De exemplu, dacă nu știi când ar fi mai potrivit să pleci într-o călătorie, pe 15 sau pe 16 ale lunii, într-o astfel de situație, de obicei, nu trebuie să aștepti o indicație clară din partea lui Dumnezeu.

Totuși, există unele decizii în legătură cu care trebuie să așteptăm până când suntem *perfect clarificați* în ceea ce privește voia lui Dumnezeu. De exemplu, atunci când plănuiți căsătoria nu ne putem permite să fim nesiguri. Avem nevoie să fim *perfect siguri* de voia lui Dumnezeu înainte de a ne decide. Decizia de a te căsători cu un anumit partener are o importanță mai mare decât decizia de a pleca într-o călătorie la o anumită dată pentru că efectele ei sunt mult mai ample.

De obicei, cu cât e mai importantă decizia, cu atât mai mult trebuie să așteptăm să fim siguri de voia lui Dumnezeu. Dacă ne încredem în Domnul, nu ne va fi teamă să așteptăm.

Nu trebuie să o luăm înainte de capul nostru, fără a aștepta momentul stabilit de Dumnezeu pentru un anumit lucru, de teama că așteptând am putea pierde ceea ce e cel mai bun. Dumnezeu este suficient de capabil să asigure și să protejeze cel mai bun lucru pentru noi în fiecare domeniu. Când dăm năvală nerăbdători, pierdem mereu cel mai bun lucru pentru noi, pe care ni-l asigură Domnul. Biblia spune că cel care crede „...nu se va grăbi să fugă” (Isaia 28:16).

În Psalmul mării „Călăuziri” - *Psalmul 25* - David vorbește mereu și mereu de așteptarea Domnului (versetele 3, 5, 21). Niciun om care așteaptă timpul Domnului nu va regreta vreodată că a așteptat, pentru că Dumnezeu lucrează și se dezvăluie pe Sine „pentru cei care așteaptă (*arzător*) totul de la El” (Isaia 64:4; cf.49:23).

Adesea, numai pe măsură ce așteptăm, Dumnezeu poate să ne dezvăluie planurile Sale. James McConkey, în broșura sa, „*Călăuzire*”, a scris, „Uneori iei de la robinet un pahar cu apă nisipoasă și tulbure. Cum o limpezești? Pui paharul cu apa murdară pe masă. Secundă cu secundă, sedimentul se depozitează la fundul paharului. Treptat, apa devine mai limpede. În câteva momente, este așa de limpede că poți distinge obiectele prin ea. Toate s-au întâmplat doar prin așteptare. Aceeași lege se aplică și în tărâmul călăuzirii. Și în această situație, rețeta magică pe care ne-o propune Dumnezeu este așteptarea..... Pe măsură ce așteptăm, sedimentele se depun la fund..... Lucrurile neînsemnate își preiau exact locurile lor inferioare. Lucrurile mari se arată în importanța lor cuvenită. Așteptarea este soluția pentru toate .... Marea majoritate a greșelilor noastre vin din neglijarea ei. Graba este prea adeseori o capcană a lui Satan și nu o necesitate venită din călăuzire.....”

„Uneori ne găsim într-o încurcătură atât de mare încât ni se pare că nu mai e cu putință să primim vreo călăuzire. Pentru astfel de situații psalmistul ne transmite un mesaj prețios, folosindu-se de o comparație cu străjerii. „Sufletul meu așteaptă pe Domnul mai mult decât așteaptă străjerii dimineața” (Psalmul 130:6).

Cum se uită după zorii dimineții oamenii care așteaptă răsăritul în orele nopții? Răspunsul are patru părți:- „Se uită în întuneric. Se uită după ceea ce vine încet. Se uită după ceea ce este sigur că vine. Se uită după ceea ce, atunci când vine, aduce lumina zilei.”

„La fel se întâmplă cu noi, cei care așteptăm călăuzirea. Adesea, încurcătura noastră este atât de gravă încât părem a aștepta într-un întuneric total. De multe ori, pentru aceia care așteaptă ziua, primii zori de zi par a veni, oh, așa de încet! Însă, așa cum nu a existat niciodată o noapte care să nu se sfârșească odată cu răsăritul, tot atât de sigur este și faptul că noaptea noastră de incertitudine se va sfârși în lumina răsăritului călăuzirii lui Dumnezeu. În cele din urmă, asemenea răsăritului venit atât de încet care, odată sosit, aduce lumină și binecuvântare nemăsurată, atunci când, în sfârșit, călăuzirea lui Dumnezeu va răsări peste noi, ea ne va bucura atât de mult sufletele noastre aflate în așteptare și va lumina atât de puternic calea noastră întunecată, încât aproape vom uita zilele lungi când am așteptat în întuneric”.

Feriți-vă de a aștepta în grabă. Nerăbdarea se naște întotdeauna din necredință. Despre israeliții din pustie se spune că „nu au așteptat (*cu ardoare*) împlinirea planului Său” (Psalmul 106:13). Drept consecință, ei au pierdut lucrul cel mai bun oferit lor de Dumnezeu. Fie ca Dumnezeu să ne salveze de la o astfel de tragedie!

Neîncrederea în sine

„...nu te sprijini pe înțelepciunea ta ...și El îți va netezi cărările” (Proverbe 3:5,6).

Acela care dă mai multă crezare propriei înțelepciuni naturale în privința aspectelor spirituale ale vieții trebuie să învețe una din lecțiile fundamentale ale vieții creștine. Inteligența mediocră nu poate, prin ea însăși, să-l priveze pe om de cunoașterea voii lui Dumnezeu, dacă El se bazează pe Dumnezeu. Dar dependența mândră de propria deșteptăciune și capacitate de prevedere îl poate împiedica să afle voia lui Dumnezeu. Pavel spune, în Filipeni 3:3, că un credincios ar trebui să fie caracterizat printr-o lipsă de încredere în sine.

Pavel era un mare intelectual dar și el a trebuit să se îndoiască de sine și să se bazeze pe Dumnezeu. Din propria sa experiență, el scrie creștinilor corinteni, „Nimeni să nu se înșele: dacă cineva dintre voi se crede înțelept în veacul acesta, să se facă nebun, ca să ajungă înțelept. Căci înțelepciunea lumii acesteia este nebunie înaintea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 3:18,19).

Înțelepciunea lumească este o piedică în calea cunoașterii voii lui Dumnezeu și de aceea nu trebuie să ne bazăm pe ea.

Pentru ca nu cumva această ultimă afirmație să fie înțeleasă greșit, lăsați-mă să adaug o scurtă explicație. Respingerea înțelepciunii lumesti nu înseamnă nefolosirea abilităților intelectuale. Pavel și le-a folosit și nici nu se pune problema ca el să fi cerut vreodată altora să nu și le folosească. Înțelepciunea lumească nu poate avea nici sensul de educație și nici pe acela de învățare, deoarece în acest caz, atât eruditul Pavel cât și puțin învățații corinteni (cărora le scrie el) ar fi trebuit să le abandoneze pe acestea.

Înțelepciunea lumească despre care vorbește Pavel se referă la *încrederea pe care ne-o punem* în propriile noastre abilități intelectuale, fie că avem învățatură multă sau puțină. Este o boală care îi chinuie deopotrivă pe cei învățați și pe cei neînvățați.

Biblia îi asemuiește pe credincioși cu oile. Oaia este un animal prostuț, incapabil să se orienteze și extrem de imprudent. Singurul mod în care ea poate fi în siguranță este să își urmeze păstorul oriunde se duce el. Acesta este un fapt foarte umilitor, greu de acceptat pentru un om care se încrede în sine. Mândria lui se va revolta la simpla sugestie că el ar fi chiar atât de prostuț în chestiunile spirituale.

De aceea, a nu-ți pune cu totul încrederea în tine însuși reprezintă o condiție absolut necesară pentru cunoașterea călăuzirii lui Dumnezeu în viața noastră.

David a stat înaintea Domnului așa cum stă o oaie înaintea păstorului și, prin urmare, a trăit călăuzirea Divină. „Domnul este Păstorul meu. ...El mă duce.... El mă călăuzește” (Psalmul 23:1-3). Dacă omul nu se smerește și nu adoptă o poziție umilă, el nu poate cunoaște căile lui Dumnezeu. „El (*Dumnezeu*) face pe cei smeriți să umble în dreptate, El învață pe cei smeriți calea Sa” spune David în Psalmul 25:9.

Încrederea în sine i se potrivește omului lumesc, însă nu este deloc potrivită copiilor lui Dumnezeu. Adeseori ea este cauza pentru care mulți credincioși ratează planul lui Dumnezeu pentru viețile lor. Încrăzători în propriile abilități, ei nu caută cu dăruire voia lui Dumnezeu. În schimb, ei se bazează pe propria inteligență și astfel se rătăcesc.

Adesea, Dumnezeu permite eșecul și confuzia în viața noastră pentru ca astfel noi să putem vedea caracterul cu totul corupt al inimilor noastre și slăbiciunea rațiunii umane, atât de supusă greșelilor, și să învățăm să ne agățăm cu cât mai multă tărie de El.

Una din lecțiile principale pe care Domnul a căutat să le-o dea ucenicilor Săi a fost aceea că ei nu puteau face nimic fără El (Ioan 15:5). Ucenicii au avut multe dificultăți în învățarea acestei lecții; la fel și noi.

Omul umil, care își recunoaște limitele și se sprijină puternic pe Dumnezeu, va descoperi fără greutate voia Divină. Pe de altă parte, doctorul în teologie, care depinde de pregătirea de la seminar, va fi lăsat să bătăie în întuneric.

Ascultare în fiecare domeniu

"Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările" (Proverbe 3:6).

Uneori suntem nerăbdători să aflăm călăuzirea lui Dumnezeu într-un domeniu al vieții noastre, dar nu la fel de dornici în a avea direcția Lui și pentru alte domenii.

De exemplu, putem căuta cu ardoare voia lui Dumnezeu în căsătorie, dar poate nu facem la fel când căutăm o slujbă. Sau ar putea fi invers. Ori, poate căutăm călăuzirea lui Dumnezeu pentru cum și unde să ne petrecem concediul, dar poate că niciodată nu-L întrebăm cum să ne cheltuim banii. Acest lucru se întâmplă deoarece suntem înclinați să dorim călăuzirea lui Dumnezeu atunci când ne convine. Adesea, motive egoiste, de care nici nu suntem conștienți, pândesc în inimile noastre.

Căutăm voia lui Dumnezeu în unele chestiuni pentru că nu vrem să facem greșeli care să ne poată cauza suferință sau pierdere. Motivul nu este să-i fim plăcuți lui Dumnezeu, ci să ne simțim bine și prosperi. Prin urmare, eșuăm în primirea călăuzirii lui Dumnezeu, pentru că El a promis să-i călăuzească numai pe aceia care Îl recunosc în toate căile lor, pe aceia care acceptă cu bucurie direcția Lui în fiecare domeniu al vieții lor.

Există multe domenii în care voia lui Dumnezeu ne este deja revelată în Scriptură. De exemplu, Biblia spune că Dumnezeu vrea să fim sfinți și mulțumitori: „căci aceasta este voia lui Dumnezeu, sfințirea voastră: să vă feriți de desfrânare...”, „Mulțumiți pentru toate, căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus pentru voi” (1 Tesaloniceni 4:3; 5:18).

În mod asemănător, ni se spune că Dumnezeu așteaptă să ne iubim aproapele ca pe noi înșine (Romani 13:9). Dacă am primit iertarea și salvarea lui Dumnezeu, ar trebui să dorim același lucru pentru aproapele nostru. Voia lui Dumnezeu este dezvăluită limpede în Noul Testament: noi să fim martorii Lui (Faptele Apostolilor 1:8).

Iubirea pentru aproapele nostru implică grija, în primul rând pentru nevoile lui spirituale, dar nu exclude grija față de alte nevoi. Dumnezeu a spus, „să-ți împarți pâinea cu cel flămând .....dacă vezi pe un om gol să-l acoperi.....Atunci lumina ta va răsări ca zorile și vindecarea ta va încolți repede; dreptatea ta îți va merge înainte și slava Domnului va fi paza din spatele tău. Atunci tu vei chema și Domnul va răspunde; vei striga și El va zice: „Iată-Mă!” Dacă vei îndepărta jugul din mijlocul tău, amenințările cu degetul și cuvintele

deșarte, dacă vei da mâncarea ta celui flămând și vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime și întunericul tău va fi ca ziua în amiaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat” (Isaia 58:7-11).

Dumnezeu se bucură să-Și descopere planurile aceluia care nu sunt egoiști și care se îngrijesc de nevoile altora. Dacă eșuăm în a-L asculta pe Domnul în aceste domenii unde El deja Și-a dezvăluit voia, atunci nu ne putem aștepta ca El să ne călăuzească în alte probleme.

Este un principiu al călăuzirii Divine acela potrivit căruia Dumnezeu niciodată nu oferă mai multă lumină aceluia care ignoră lumina pe care o are deja. Dumnezeu nu ne arată al doilea pas înainte să-l parcurgem pe primul. „Când vei umbla (*pas cu pas*), pasul nu-ți va fi stânjenit.... *Eu îți voi deschide calea înaintea ta*”, este promisiunea Lui (Proverbe 4:12 - Parafrazat).

El este interesat de fiecare pas al nostru. „Domnul întărește pașii omului (*bun*) și astfel El își găsește plăcere în calea lui” (Psalmul 37:23). Iată aici o altă promisiune de călăuzire pentru cel ce ascultă: „Eu, *zice Domnul*, te voi învăța și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi; te voi sfătui cu ochiul asupra ta. (*Dar*) nu fiți ca un cal sau ca un catâr care nu au pricepere, pe care-i strunești cu un frâu și cu o zăbală, ca să nu se apropie de tine” (Psalmul 32:8,9). Pe cal îl caracterizează nerăbdarea, dorind întotdeauna să o ia la goană înainte, în timp ce măgarului îi este caracteristică încăpățânarea, refuzând adeseori să înainteze. Noi trebuie să evităm ambele atitudini.

Când suntem neascultători, Dumnezeu ne vorbește prin conștiință. De aceea trebuie să fim atenți la ce ne spune conștiința, să ținem seama întotdeauna de vocea conștiinței.

Isus a spus, „Ochiul este lumina trupului tău. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău este plin de lumină” (Luca 11:34). Ce a vrut să spună Isus prin „ochi”? În Matei 5:8, El a identificat viziunea spirituală cu puritatea inimii. Deci, ochiul se referă la conștiință, care, atunci când este întotdeauna plină de ascultare, ne conduce la puritatea inimii.

De una singură, conștiința nu este vocea lui Dumnezeu pentru că ea este formată și modelată de principiile pe care își bazează o persoană propria viață. Dar, dacă este formată și modelată după învățăturile Bibliei, ea va reflecta din ce în ce mai bine etalonul lui Dumnezeu.

Făgăduința din Luca 11:34 este că, dacă ne păstrăm conștiința curată, lumina lui Dumnezeu ne va inunda viața și astfel vom cunoaște astfel voia Lui. Dacă în viața de zi cu zi dăm greș în a asculta vocea conștiinței, nu vom putea asculta nici vocea Duhului când căutăm călăuzirea lui Dumnezeu.

Supunerea imediată față de Dumnezeu în orice situație în care ne vorbește El este unul din secretele călăuzirii. Am auzit recent despre un băiat de 15 ani, orb din naștere, care a pilotat și a făcut să aterizeze un aparat de zbor în condiții de siguranță. Această faptă remarcabilă s-a datorat supunerii imediate față de fiecare ordin dat de instructorul pilot.

În confruntarea cu problemele de tot felul, ne putem simți asemenea unor oameni orbi care încearcă să facă să aterizeze un avion pe o pistă necunoscută și invizibilă.

Dar, dacă ne cultivăm obiceiul de a ne supune fără preget poruncilor lui Dumnezeu, vom reuși să aterizăm în siguranță.

Predare necondiționată

„Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurările lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu....ca să puteți înțelege care este voia lui Dumnezeu cea sfântă, plăcută și desăvârșită” (Romani 12:1,2).

Noul Testament ne îndeamnă să devenim robi ai Domnului. Pavel însuși s-a numit pe sine rob de bunăvoie al lui Isus Hristos. În Vechiul Testament, existau două clase de servitori – robul și servitorul angajat. Un rob, spre deosebire de servitorul angajat, nu era niciodată plătit. El era cumpărat de stăpânul lui cu un preț și, drept urmare, tot ce era el și tot ceea ce posedă el aparțineau stăpânului său.

Aceasta e ceea ce fiecare credincios trebuie să se recunoască pe sine a fi. Timpul nostru, banii, talentele, familiile, posesiunile, mintea și trupurile noastre – totul – aparțin Stăpânului și Domnului nostru, pentru că sunt ale Lui prin faptul că ne-a răscumpărat pe noi pe Cruce (1 Corinteni 6:19,20).

De aceea suntem îndemnați să ne înfățișăm trupurile noastre, odată pentru totdeauna, ca o jertfă vie, exact ca arderile de tot din Vechiul Testament. Spre deosebire de jertfa pentru păcat, arderea de tot era adusă în întregime lui Dumnezeu și simboliza dedicarea totală a celui care o aducea Domnului. Când un om aducea o ardere de tot, el nu primea nimic înapoi. Dumnezeu putea să facă orice dorea cu acea jertfă. Ea era simbolul Crucii de la Calvar, unde Domnul Isus s-a oferit pe Sine în mod absolut Tatălui Său zicând: „Tată, făcă-se nu voia Mea, ci a Ta!”

Iată ce înseamnă să ne aducem trupurile noastre ca o jertfă vie lui Dumnezeu: trebuie să murim față de propria noastră voință și să alegem să fim folosiți de El. Numai atunci putem afla voia Lui.

De obicei, absența acestui fel de predare este motivul principal datorită căruia nu suntem capabili să descoperim voia lui Dumnezeu. Predarea noastră lui Dumnezeu este adesea făcută cu rezerve. Nu suntem cu adevărat gata să acceptăm orice ne poate oferi Dumnezeu.

Am întâlnit odată un frate care era gata să își asume orice profesie în afara slujirii creștine ca activitate permanentă. I-am spus că tocmai această rezervă îl împiedica să vadă limpede planul lui Dumnezeu pentru viața lui. Când, în cele din urmă, s-a predat total Domnului, a obținut imediat o asigurare mai profundă a voii lui Dumnezeu. Dumnezeu nu l-a chemat la slujirea creștină permanentă, însă El dorea ca acel frate să fie gata și pentru aceasta.

Mulți care vin la Dumnezeu sub pretextul că doresc să-I cunoască voia vor, de fapt, numai aprobarea Lui pentru o cale deja aleasă de ei înșiși. De aceea nu primesc niciun răspuns de la El.

Cât de repede s-ar rezolva problemele noastre de călăuzire, dacă ne-am da pe noi înșine Domnului nostru, spunând, „Doamne, sunt gata să accept orice, dacă Tu doar m-ai asigura că aceea este voia Ta. Alege Tu pentru mine, Domnul meu. Nu am nicio opțiune în această problemă”.

Consimțământul lui Avraam de a merge oriunde și de a face orice, oricând, pentru Dumnezeu a fost motivul pentru care el a devenit „prietenu lui Dumnezeu”.

George Muller, din Bristol (Anglia), a fost un om cu o credință mare și unul care putea descoperi voia lui Dumnezeu cu o exactitate remarcabilă. Spunea referitor la aceasta: „la început, caut să-mi aduc inima într-o asemenea stare încât nu are nicio voință proprie în legătură cu o problemă apărută. Nouă zecimi din necazurile oamenilor își au cauza exact aici. *Nouă zecimi* din greutăți sunt depășite când inimile noastre sunt gata să facă voia Domnului, *oricare ar fi aceasta*. Când cineva este sincer în această privință, aceluia nu îi mai rămâne decât un drum scurt până la cunoașterea voii Lui”.

Unii doresc să afle mai întâi voia lui Dumnezeu înainte de a decide dacă să se supună sau nu. Dar Dumnezeu nu-și dezvăluie voia unor astfel de oameni.

Isus a spus, „Dacă voiește cineva să facă voia Lui, va cunoaște....” (Ioan 7:17). A consimțit la a face orice poruncește Dumnezeu, aceasta este singura cale care ne va face capabili să cunoaștem care este voia Lui perfectă. Acest lucru se aplică atât lucrurilor mărunte cât și celor mari.

O minte reînnoită

„Să nu vă conformați veacului acestuia, ci să fiți transformați prin înnoirea minții voastre, ca să puteți înțelege care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită (Romani 12:2).

Ceea ce este lumesc astupă urechile duhului nostru, împiedicându-ne să auzim vocea lui Dumnezeu. Fiecare persoană care trăiește în această lume este afectată de spiritul acestei lumi. Nimeni nu se sustrage influenței ei. Din copilărie, fiecare din noi absoarbe în sine însuși, mai mult sau mai puțin, din spiritul acestei lumi – prin ceea ce auzim, vedem și citim.

Acest spirit afectează în mod special mințile noastre și ne influențează gândirea. Drept urmare, în mod firesc, deciziile pe care le luăm se bazează, în principal, pe considerații lumești.

Duhul lui Dumnezeu, Care vine să locuiască în noi atunci când suntem „născuți din nou”, se opune spiritului acestei lumi și de aceea dorește să ne reînnoiască gândirea în totalitate.

Scopul final al lui Dumnezeu pentru noi este să fim asemenea Fiului Său. Aceasta este componenta fundamentală a voii Lui pentru noi toți. Orice altceva – cu cine ne vom căsători, unde vom locui și unde vom munci – este secundar.

Toate interacțiunile lui Dumnezeu cu noi sunt direcționate către acest scop final – să ajungem asemenea lui Isus (vezi Romani 8:28 și 29). Dar acest lucru poate fi împlinit în noi numai pe măsură ce permitem Duhului Sfânt să ne reînnoiască mințile zi de zi. Cu cât sunt mințile noastre mai reînnoite, cu atât mai exact vom putea desluși voia lui Dumnezeu la răspântiile vieții.

În esență, lumescul nu este ceva extern, cum ar fi mersul la filme, băutura, fumatul, hainele scumpe și la modă, podoabele sau viața extravagantă. Acestea pot indica o persoană lumească, dar ele sunt numai expresia exterioară a unei gândiri lumești.

În esență, conformarea cu lumea este de găsit la nivelul minții unei persoane și se manifestă în moduri diferite, mai ales în luarea deciziilor.

De exemplu, când se are în vedere o slujbă sau o carieră, deciziile unei persoane lumești vor fi determinate de factori ca salariul, perspectivele de promovare, confortul, ușurința, avantajele etc. În privința căsătoriei, ele vor fi influențate de aspecte ca situația familială, zestrea, poziția socială, frumusețea fizică sau averea.

Pe de altă parte, deciziile unui credincios vor fi determinate *în principal* de *factori spirituali, deși alte considerente nu trebuie neglijate*. Slava Numelui lui Dumnezeu și extinderea Împărăției Lui ar trebui să fie prima noastră grijă. De aceea, Domnul ne-a învățat să ne rugăm la început „Sfințească-Se Numele Tău, vie Împărăția Ta” și abia apoi „Facă-se voia Ta”.

Procesul identificării și abandonării motivelor lumești este vital dacă vrem să aflăm voia lui Dumnezeu. A spune „Dumnezeu m-a condus”, când motivele noastre au fost egoiste, este blasfemie. În astfel de cazuri, este mult mai bine să spunem că decizia a fost doar a noastră, decât să luăm în deșert Numele lui Dumnezeu, ca să ascundem sub un paravan de spiritualitate lumescul din noi.

Nu câștigăm nimic prin simpla convingere a altora (și chiar a noastră) cum că noi am împlini voia lui Dumnezeu. În cele din urmă, Dumnezeu nu poate fi prost. Așa cum spune Biblia, „Toate căile omului sunt curate în ochii lui, dar cel ce cântărește duhurile este Domnul” ....”Orice cale a omului este dreaptă în ochii lui, dar Cel ce cântărește inimile este Domnul” (Proverbe 16:2; 21:2).

Înnoirea minții noastre ne va determina să începem să gândim așa cum gândește Dumnezeu și să vedem situațiile și oamenii așa cum le vede El. Mentea lui Pavel era atât de reînnoită încât îndrăznește să spună că are gândul lui Hristos și că el nu îi mai privește pe oameni dintr-o perspectivă umană (1 Cor. 2:16; 2 Cor. 5:16). Rugăciunea lui pentru credincioșii coloseni era ca și ei să fie astfel transformați – „nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoașterea deplină a voii Lui, în orice fel de înțelepciune și de pricepere duhovnicească” (Coloseni 1:9).

O astfel de transformare a minților noastre ne va face capabili să cunoaștem ce-L este plăcut lui Dumnezeu și ce nu, putând discerne ușor voia Lui în situațiile diferite cu care ne confruntăm.

Promisiunea lui Dumnezeu pentru noi în această perioadă a Noului Testament este aceasta: „acesta este legământul pe care-L voi face.... Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor..... toți Mă vor cunoaște în ei înșiși” (Evrei 8:10; 10:16).

Reînnoirea aceasta ne va aduce nu doar înțelegerea voii lui Dumnezeu, ci și înțelegerea metodelor Lui și a scopului Lui – vom cunoaște nu doar ce dorește Dumnezeu de la noi să facem, ci și *cum* dorește El să facem și *de ce*.

A face voia lui Dumnezeu poate fi o corvoadă dacă nu prețuim scopurile Lui. Când le *prețuim*, voia lui Dumnezeu devine pentru noi ceea ce a fost pentru Isus – o desfătare.

Numai datorită propriei noastre ignoranțe privind natura lui Dumnezeu ajungem să ne fie frică de voia Lui. Dacă L-am cunoaște mai bine, am tresălta de fericire să împlinim fiecare poruncă a Lui.

Cum pot fi reinnoite mințile noastre? O soție care trăiește aproape de soțul ei, în comuniune strânsă cu el, ajunge să cunoască din ce în ce mai mult din mintea și căile soțului, pe măsură ce trec anii.

Același lucru se aplică și relației dintre credincios și Dumnezeu. Nașterea din nou este ca o căsătorie cu Domnul Isus. Acel punct trebuie să fie începutul unei umblări în părtășie apropiată cu Domnul, vorbind cu El zi de zi.

Trebuie totodată să-L lăsăm și pe El să vorbească inimilor noastre zi de zi, atât prin Cuvântul Lui cât și prin disciplina încercărilor pe care El le trimite în viața noastră. Astfel, vom vedea cum creștem în asemănare cu imaginea Domnului nostru (2 Corinteni 3:18). Dacă neglijăm meditația zilnică la Cuvântul lui Dumnezeu și părtășia în rugăciune cu Domnul, ne va fi foarte greu să descoperim planurile lui Dumnezeu. Meditația la Cuvântul lui Dumnezeu poate îndrepta căile gândirii pervertite și strâmbe și ne poate deschide spiritual, devenind sensibili la Vocea lui Dumnezeu.

Putem recunoaște vocea Domnului numai deprinzându-ne să o auzim. Un om recent întors la Domnul l-a întrebat odată pe un slujitor matur ce înseamnă ceea ce a spus Hristos prin „Oile Mele cunosc vocea Mea”, căci el nu auzea vocea Domnului. Slujitorul Domnului a răspuns: „Da, este adevărat că oile Lui cunosc vocea Lui, dar este tot atât de adevărat că mieii trebuie să învețe s-o recunoască”. Un fiu poate identifica ușor vocea tatălui său numai dacă a auzit-o suficient de des. Chiar și așa, numai printr-o ascultare constantă a vocii Domnului, noi ajungem să fim capabili s-o distingem dincolo de zgomotul și larma altor voci care ne sună în minte când căutăm voia lui Dumnezeu.

Dacă ești obișnuit să asculți vocea Domnului, atunci, în vreme de pericol, promisiunea Lui este: „Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: „Iată drumul, mergeți pe el!”, când veți voi să vă mai întoarceți la dreapta sau la stânga” (Isaia 30:21).

Dacă, pe de altă parte, ne întoarcem la Domnul doar în vremuri de strâmtorare, este posibil să nu auzim vocea Lui deloc.

Unii copii ai lui Dumnezeu sunt așa de ocupați încât nu au timp să-L asculte pe Domnul în viața lor de zi cu zi iar, la vreme de necaz, doresc să afle imediat voia Lui. Vorbind despre asemenea credincioși, G. Christian Weiss spunea că omul care se roagă doar în situații de pericol se roagă în spiritul acesta: „Doamne Isuse, am fost groaznic de ocupat și nu am avut așa de mult timp să vorbesc cu tine. Iartă-mă. Dar acum, Doamne, sunt într-o situație critică și trebuie să aflu voia Ta, în această problemă foarte importantă, până mâine dimineață la ora 10. Așa că te rog, Doamne, grăbește-Te și arată-mi-o. Amin.” Voia lui Dumnezeu nu este revelată într-un asemenea mod și categoric nu unor astfel de persoane.

Părtășia zilnică cu Dumnezeu în meditație și în rugăciune este vitală dacă vrem să avem călăuzirea lui Dumnezeu în viețile noastre.

Rezumat

Dacă vrem să găsim voia lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să îndeplinim următoarele condiții:

1. Trebuie să *credem* că Dumnezeu ne va arăta voia Lui. O astfel de credință se va caracteriza prin dorință arzătoare și răbdare. Trebuie să fim gata să așteptăm timpul lui Dumnezeu.
2. Trebuie să ne îndoim de propria deșteptăciune și, plini de smerenie, să ne punem baza în Dumnezeu. Nu trebuie să ne ignorăm abilitățile intelectuale, însă încrederea noastră trebuie să fie în Dumnezeu și nu în noi înșine.
3. Trebuie să fim gata să facem voia lui Dumnezeu *în fiecare domeniu* al vieții noastre, nu doar în câteva dintre ele. Trebuie să ne supunem luminii pe care Dumnezeu ne-a dat-o deja și să ne păstrăm întotdeauna conștiința curată.
4. Trebuie să ne predăm fără rezerve lui Dumnezeu și să fim gata să acceptăm *orice* alege El pentru noi.
5. Trebuie să umblăm zilnic cu Dumnezeu, ascultând la ceea ce El are să ne spună. De aceea trebuie să-I permitem să ne reînnoiască mintea și să ne elibereze de principiile gândirii lumești.

CAPITOLUL 3

CĂLĂUZIREA PRIN MĂRTURIA INTERIOARĂ

În ceea ce privește mijloacele prin care Dumnezeu ne călăuzește, trebuie să ținem cont de faptul că principiile biblice sunt mai importante decât experiențele personale chiar și ale celor mai evlavioși bărbați sau femei.

Dumnezeu nu se limitează la a lucra prin acele mijloace pe care le descriem noi. El este Suveran și poate folosi uneori mijloace de călăuzire miraculoase în locul celor normale. El a călăuzit Israelul în pustie printr-un stâlp de nor și printr-unul de foc, dar această metodă a încetat când au intrat în Canaan.

Faptele Apostolilor prezintă câteva cazuri de călăuzire extraordinară. Un înger i-a vorbit lui Filip și i-a spus să părăsească Samaria și să meargă pe drumul pustiu (8:26). Lui Anania, Dumnezeu i-a spus într-o viziune să meargă și să-l întâlnească pe Saul (9:10-16). Petru a avut o viziune în care Dumnezeu i-a decoperit că el era cel care trebuia să ducă evanghelia neamurilor (10:9-16). Pavel a avut o viziune care-i arăta să meargă în Macedonia (16:9). Tot el vorbește despre un moment când, aflându-se în Ierusalim, Domnul i-a dat într-o viziune direcții de acțiune (22:17-21). Dar acestea sunt mai degrabă excepții decât regula.

Nu putem ignora în întregime posibilitatea ca Dumnezeu să-Și direcționeze și astăzi copiii în moduri asemănătoare. Dar, așa cum vedem și în *Faptele Apostolilor*, astfel de cazuri sunt rare.

În această carte ne ocupăm doar de mijloacele obișnuite de călăuzire. În Vechiul Testament, aflarea vocii lui Dumnezeu pare să fi fost o sarcină ușoară. Legea lui Moise era clară și specifică în privința multor lucruri. În pustie, Israelii trebuiau doar să observe și să urmărească stâlpul de nor ziua și stâlpul de foc noaptea. Nu era nevoie să fie spirituali pentru a ști când și unde să se deplaseze. Aveau nevoie doar de vedere bună!

Când marele preot căuta să găsească voia lui Dumnezeu, tot ce avea de făcut era să arunce „Urim și Tumim” în prezența Domnului și acestea indicau „Da” sau „Nu”. Totul era așa de simplu pentru că erau modalități externe și ușor de perceput prin simțuri.

Bizuindu-ne pe Duhul Sfânt

În contrast cu toate acestea, cunoașterea vocii lui Dumnezeu pare să fie mult mai dificilă pentru noi în epoca noastră. Motivul este acela că Dumnezeu dorește să ne *dovedim nouă înșine* care este voia Lui perfectă (Romani 12:2).

Acum, Duhul Sfânt locuiește în cel credincios, fiindu-i Călăuză, și El înlocuiește toate mijloacele externe de călăuzire care au existat în Vechiul Testament. Călăuzirea externă este pentru cel imatur. Călăuzirea internă este pentru cel matur – și aceasta este calea prin care Dumnezeu dorește să-Și călăuzească astăzi toți copiii.

Când căutăm voia lui Dumnezeu, avem nevoie să descoperim ce ne spune Duhul Sfânt în duhurile noastre. De aceea este esențial să căutăm să fim umpluți cu

Duhul Sfânt. Biblia spune, „nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului.....dimpotrivă, fiți plini de Duh” (Efeseni 5:17,18).

Cuvintele din Luca 4:1 sunt și ele semnificative – „Iar Isus, plin de Duh Sfânt .....a fost dus de Duhul (*Sfânt*) în pustie”. Pe tot parcursul vieții Sale pământești Domnul Isus a fost guvernat și călăuzit numai de mărturia interioară a Duhului Sfânt – niciodată de vreo constrângere sau sfat omenesc, nici măcar de vreo rugămintă înduioșătoare. Această sensibilitate la vocea Duhului se găsea și la primii creștini. În *Faptele Apostolilor* îl vedem pe Filip acționând la îndemnul interior al Duhului și alăturându-se carului omului de stat etiopian (Faptele Apostolilor 8:29); pe Petru supunându-se vocii interioare a Duhului care-l direcționa spre casa lui Cornelius (Faptele Apostolilor 10:19,20); pe liderii bisericii din Antiohia recunoscând mărturia Duhului Sfânt în duhurile lor, mărturie care confirma chemarea lui Saul și a lui Barnaba la slujirea misionară printre neamuri (Faptele Apostolilor 13:2). Același Duh dorește să ne călăuzească pe fiecare dintre noi în fiecare decizie.

Recunoscând vocea Duhului

Duhul Sfânt ne vorbește mai degrabă printr-o presiune interioară în duhurile noastre decât printr-o voce perceptibilă. El ne îndeamnă dinlăuntru fie să acționăm *fie să nu* acționăm într-o anumită direcție. În mod normal, aceasta este rezultatul unui timp îndelungat petrecut în rugăciune, în cântărirea avantajelor și dezavantajelor unui curs de acțiune propus.

Totuși, Duhul Sfânt ne poate da uneori și un îndemn brusc să mergem undeva sau să facem ceva. Însă impulsurile neașteptate de a face ceva ridicol pot veni de la Cel Rău sau de la noi înșine. De aceea trebuie să fim prudenți în aceste situații.

În orice caz, Duhul Sfânt nu ne va conduce niciodată contrar învățăturilor Bibliei. Putem distinge vocea Duhului Sfânt prin presiunea crescândă pe care o produce în duhurile noastre și prin pacea sporită pe care El o dă minților noastre, pe măsură ce ne rugăm cu privire la o problemă.

„Gândirea Duhului este *viață* și pace” (Romani 8:6). De obicei, vocea lui Satan este chinuitoare și adesea însoțită de amenințări, pentru situația în care nu ne supunem imediat ei.

Dumnezeu ne dă mereu suficient timp pentru a analiza și a ne asigura de voia Lui. Totuși, în anumite ocazii, Duhul ne poate conduce să facem ceva ce mințile noastre nu pot înțelege pe deplin.

Stephen Grellet, un predicator american, a fost condus odată de Duhul la o tabără de exploatare forestieră pe care a găsit-o părăsită. Dar el a fost așa de sigur de călăuzirea lui încât a intrat în sala de mese, care era pustie, și a ținut o predică. Mulți ani mai târziu, un bărbat l-a abordat pe Grellet în Londra. Amintindu-i de acea întâmplare, i-a spus că el a fost bucătarul acelei tabere și singurul prezent acolo în acea zi. Era ascuns în spatele unei ferestre și ascultase predica lui Grellet. A fost transformat și a început să lucreze pentru Domnul.

Însă o asemenea călăuzire este extrem de rară. Adesea nu este ușor să distingem între vocea propriei inimi și vocea Duhului, pentru că inimile noastre sunt atât de înșelătoare. De exemplu, gândindu-ne la un posibil partener de viață, putem confunda ușor presiunea emoțională și „sentimentul crescând de pace și de bucurie pe care îl primim atunci când ne gândim la ceea ce ar urma” cu mărturia Duhului

Sfânt. Șansele să fim înșelați scad considerabil dacă ne examinăm motivațiile și ne asigurăm că numai Slava Lui Dumnezeu este ceea ce dorim, că suntem gata să acceptăm orice ne va cere Dumnezeu.

De obicei, în cazul în care lipsește o asemenea predare sau dacă motivațiile sunt egoiste ajungem să rătăcim. Uneori, voia lui Dumnezeu poate fi exact ceea ce ne place nouă, însă poate fi și exact ceea ce, în mod instinctiv, nu dorim.

Nu ar trebui să gândim că voia lui Dumnezeu este întotdeauna *cea mai dificilă cale* care ne stă înaintea. Însă nu e nici *cea mai ușoară*. Când ne găsim într-o situație dificilă sau avem înaintea o sarcină grea, putem fi tentați să fugim. Această decizie poate fi greșit înțeleasă drept călăuzirea Duhului. În aceste ocazii, dacă suntem în dubii, este mai bine să stăm pe loc și să ne încredem în Domnul că ne va da har să experimentăm biruința lui Hristos și în situația respectivă.

Atunci când trebuie să decizi asupra cursului unei acțiuni, un pas practic ar putea fi trasarea unui „bilanț”. Trage o linie de-a curmezișul unei foi de hârtie și scrie toate motivele pentru a face un anumit lucru pe o parte, și toate motivele *împotriva* aceluia lucru de cealaltă parte. Roagă-te cu privire la aceste motive zi de zi și revizuieste lista dacă este necesar. Fii cu adevărat gata să accepți orice curs pe care l-ar putea lua lucrurile. Pe măsură ce continui să te rogi, Duhul Sfânt îți va transmite, în duhul tău, ce trebuie să faci. Dacă trăiești o pace crescândă în duhul tău cu privire la un anumit curs al acțiunilor, de obicei, aceasta va fi un indiciu clar a ceea ce dorește Dumnezeu să faci tu.

Biblia spune, „Lăsați pacea lui Hristos (*care vine din Hristos prin Duhul Sfânt*) să stăpânească (*să acționeze ca arbitru*) în inimile voastre – *decizând și așezând cu hotărâre toate problemele care apar în mințile voastre*” (Coloseni 3:15 – cu subliniere). Ca la jocul de fotbal, care se oprește imediat atunci când arbitrul fluieră (pentru a indica un fault), la fel ar trebui să ne cercetăm și noi când ne pierdem pacea. Ar trebui să înaintăm numai când avem pace perfectă în duhurile noastre.

Realizând importanța Duhului

Este esențial să recunoaștem importanța mărturiei interioare a Duhului Sfânt, despre care am vorbit în acest capitol, pentru că aceasta este mijlocul principal prin care Dumnezeu Își călăuzește astăzi copiii. Întotdeauna trebuie să ne supunem îndemnurilor interioare precum și cercetărilor interioare ale Duhului. Pentru un credincios nu este suficient să fie călăuzit de principiul binelui și răului. Acela era nivelul Vechiului Legământ. Suntem chemați sub *Noul Legământ* al lui Dumnezeu să trăim la un nivel mai înalt, împărțășind viața adevărată a lui Dumnezeu și fiind guvernați de acea viață.

Aceste două niveluri ale vieții sunt simbolizate de cei doi pomi din grădina Edenului – pomul cunoștinței binelui și răului, respectiv pomul vieții. Este bine să avem un cod moral care ne spune ce este bine și ce este rău și să trăim potrivit acestui standard. Dar aceasta înseamnă întoarcerea la „trăirea sub lege”. Standardul creștin este mai înalt (Matei 5:17-48).

Watchman Nee, în broșura sa, „*Două principii de conducere*”, spune, „Este cel mai uimitor lucru acela că obiectivul atâtor creștini este doar conformarea față de un standard extern, deși ceea ce Dumnezeu ne-a dat la nașterea din nou nu este un nou set de reguli și legi față de care ni se cere să ne supunem. El nu ne-a adus la un nou Sinai și nu ne-a dat un set nou de porunci de tipul „Tu trebuie” și „Tu nu

trebuie”.... În calitate de creștin, deții acum viața lui Hristos și la modul Lui de a fi trebuie să te raportezi. Dacă, atunci când meditezi cu privire la o decizie anume, se ivește în tine o pornire vie de a face acel lucru, dacă apare un răspuns pozitiv din interior, asemenea unei unger” a duhului (1 Ioan 2:20,27), atunci poți urma încrezător cursul propus. Mărturia interioară îți indică aceasta. Dar dacă, meditănd asupra unei anumite decizii, apare în lăuntrul tău un sentiment de ezitare, atunci poți ști că pasul la care ai meditat ar trebui evitat, oricât de laudabil ar putea părea”.

„Observă cum comportamentul multor necreștini este guvernat de principiul binelui și răului. Cu ce diferă atunci creștinul de cel necreștin, dacă același principiu îi guvernează pe amândoi? Cuvântul lui Dumnezeu ne arată clar că viața lui Hristos reprezintă standardul după care se conduce un creștin și nu vreun cod extern de norme morale. Există ceva viu în lăuntrul creștinului, care răspunde la ceea ce vine de la Dumnezeu și reacționează împotriva a ceea ce nu vine de la El; deci trebuie să luăm seama la reacțiile noastre interioare .... Noi nu trebuie să ne lăsăm guvernați de lucrurile exterioare nouă și nici de propria rațiune sau de cea a altor oameni. Alții pot aproba un anumit lucru, chiar și noi îl putem considera drept atunci când cântărim rațiunile în favoarea lui și pe cele împotriva lui; dar ce spune despre el mărturia noastră interioară?”

„Odată ce realizezi că factorul determinant al întregului comportament creștin este trăirea interioară, atunci realizezi că trebuie să eviți nu numai ceea ce apare ca fiind rău, ci și tot ceea ce doar apare ca fiind bun în exterior. Numai ceea ce decurge din trăirea interioară creștină reprezintă comportament creștin; de aceea nu trebuie să consimțim asupra niciunei acțiuni care nu izvorăște din sentimentul viu din lăuntru .... Multe lucruri sunt drepte potrivit standardelor umane, dar standardul Divin le declară pe acestea greșite pentru că le lipsește viața Divină .... Calea lui Dumnezeu pentru noi nu ni se revelează pe baza unor indicii exterioare, ci pe baza unei mărturii interioare. Pacea și bucuria care vin duh îi arată creștinului calea. Este un fapt real acela că Domnul Isus Hristos locuiește în credincios și că, în mod constant, El se arată pe Sine în noi. De aceea, noi trebuie să ne deschidem către trăirea Lui și să învățăm ce înseamnă această trăire”.

Fie ca Dumnezeu să ne ajute să învățăm această lecție.

Rezumat

1. Foarte rar Dumnezeu ne călăuzește în mod spectaculos. Acum, în vremea Noului Testament, Dumnezeu ne călăuzește prin Duhul Sfânt. Deci trebuie să căutăm să fim umpluți cu Duhul Sfânt.
2. Duhul Sfânt ne vorbește printr-o presiune interioară pe care o simțim în duhurile noastre. Această presiune crește pe măsură ce ne abandonăm lui Dumnezeu în rugăciune și va fi însoțită de o pace interioară crescândă.
3. Pentru a distinge vocea Duhului de alte voci, trebuie să examinăm motivațiile acțiunilor noastre și să vedem dacă ele sunt pure.
4. Un „bilanț” prin care evaluăm avantajele și dezavantajele unui posibil curs de acțiune ne poate ajuta să găsim voia lui Dumnezeu.
5. Trebuie să punem mare preț pe mărturia interioară a Duhului Sfânt, pentru că acesta este principalul mijloc de călăuzire pe care-l folosește Dumnezeu astăzi. Dumnezeu se așteaptă ca noi să fim conduși de această mărturie interioară în viața noastră de zi cu zi și nu doar de un cod moral.

CAPITOLUL 4

CĂLĂUZIREA PRIN MIJLOACE EXTERNE

Atunci când căutăm călăuzirea Lui, Duhul Sfânt ne vorbește duhurilor noastre și prin următoarele mijloace externe:

- (i) Învățătura Bibliei.
- (ii) Indicațiile circumstanțelor.
- (iii) Sfatul altor credincioși.

Dacă am deslușit corect voia lui Dumnezeu, mărturia pe care Duhul Sfânt ne-o transmite prin aceste mijloace externe va fi în concordanță cu mărturia interioară pe care El o pune în duhurile noastre.

Învățătura Bibliei

Biblia ne-a fost dată ca să putem fi învățați într-un mod corect și să putem fi conduși pe calea cea dreaptă (2 Timotei 3:16,17). În cazul unui anumit număr de probleme, voia lui Dumnezeu este dezvăluită limpede chiar în Biblie.

De exemplu, dacă te gândești la căsătoria cu un necredincios (chiar și cu un creștin cu numele, care merge regulat la biserică), Cuvântul lui Dumnezeu spune în mod explicit: „Nu vă înjuțați la un jug (*un simbol al căsătoriei*) nepotrivit cu cei necredincioși – *nu faceți alianțe nepotrivite cu ei*” (2 Corinteni 6:14).

De asemenea, dacă vedem un frate în lipsuri materiale, Biblia ne învață clar că trebuie să-l ajutăm (Iacov 2:15,16; 1 Ioan 3:17). Sau, dacă ești într-o dispută cu un credincios și vrei să știi dacă să mergi sau nu la judecată cu el, Biblia spune apăsat „NU” (1 Corinteni 6:1-8).

Biblia ne mai învață că minciuna și hoția sunt întotdeauna greșite (Efeseni 4:25,28). Dacă s-a produs o dezbinare între tine și un alt credincios, din cauză că tu l-ai rănit în vreun fel, din nou, Biblia nu lasă loc de îndoială pentru ceea ce ar trebui să faci. Trebuie să mergi și să te împaci, luând tu însuși inițiativa (Matei 5:21-24).

Dacă am semnat un contract sau un angajament cu o firmă sau instituție, nu e necesar să mai căutăm în altă parte voia lui Dumnezeu ca să știm dacă putem rupe contractul sau încălca angajamentul, atunci când ni se oferă un post mai atractiv în altă parte. Biblia ne spune clar că o persoană care trăiește cu Dumnezeu „nu-și ia cuvântul înapoi dacă face un jurământ în paguba lui” (Psalmul 15:4) și, pe lângă asta, „buzele mincionoase sunt o urâciune înaintea Domnului, dar cei care lucrează cu adevăr Îi sunt plăcuți” (Proverbe 12:22). Este o rușine și o dezonoare când un credincios nu-și ține cuvântul. În mod asemănător, Biblia ne mai învață că nu ar trebui să rămânem datori nimănui (Romani 13:8).

Pe lângă poruncile specifice, Cuvântul lui Dumnezeu stabilește și niște principii călăuzitoare. De exemplu, gândindu-se la căsătorie, un tânăr se poate întreba dacă ar trebui să ceară zestre, așa cum fac ceilalți bărbați din societatea în care trăiește. Cuvântul lui Dumnezeu ne avertizează clar să ne ferim de lăcomie și de iubirea de bani.

Mai mult, învățătura generală a Scripturii este aceea că ar trebui să învățăm mai degrabă să dăm decât să primim – și cu atât mai puțin să cerem (Faptele Apostolilor 20:33-35). Este evident atunci că Dumnezeu nu poate aproba pe nimeni care cere (sau măcar speră la) zestre.

Care e situația în ceea ce privește câștigurile din jocurile de noroc? Proverbe 28:22 spune: „Un om cu ochiul rău se grăbește să se îmbogățească și nu știe că lipsa va veni peste el” (cf. Proverbe 13:11; 28:20; și 1 Tim. 6:9-11). Din aceste pasaje este evident că Dumnezeu nu aprobă ca un credincios să ia parte la nicio formă de loterie, pariuri sau jocuri de noroc.

Cuvântul lui Dumnezeu este într-adevăr „o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea” (Psalmul 119:105).

În rare ocazii, Dumnezeu Își poate confirma călăuzirea față de noi prin anumite pasaje din Biblie, peste care dăm în timpul lecturii noastre zilnice. Însă este nevoie de prudență pentru că, adeseori, putem fi tentați să dăm unui pasaj o altă interpretare decât are el de fapt. Este neînțelept să căutăm versete sugestive în timpul nostru zilnic de citire a Biblie, deoarece nu acesta este scopul „*timpului de părăsire*”, și , în plus, acționând astfel, putem fi ușor duși în rătăcire.

Un tânăr credincios ar putea fi nerăbdător să meargă în S.U.A. când, de fapt, Dumnezeu vrea ca el să rămână în India. Atracțiile materiale ale Vestului pot exercita o forță atât de puternică asupra lui încât, dacă găsește un verset cum ar fi „și vor zbura... spre apus” (Isaia 11:14), el imediat va concluziona că Dumnezeu îl încurajează să plece.

Inimile noastre sunt înșelătoare și Satan este un vrăjmaș ingenios. Trebuie să fim în gardă și față de inima noastră și față de Satan. În înțelepciunea Sa supranaturală, Dumnezeu ne poate conduce la un verset izolat, scos din context, dar această situație este mai degrabă excepția decât regula. În plus, când Dumnezeu apelează la o astfel de metodă, o face, de obicei, doar pentru a confirma călăuzirea pe care am primit-o prin mijloacele obișnuite. Niciodată n-ar trebui să facem din aceste versete singurul fundament al călăuzirii în problemele importante.

Indicațiile circumstanțelor

Dumnezeu este Providența. El poate controla circumstanțele astfel încât ele să indice voia Lui. El permite să ni se întâmple anumite lucruri, fie ca să ne confirme călăuzirea pe care am primit-o prin mărturia Duhului, fie ca să ne oprească de la a face un pas greșit. Așa cum spunea George Muller, „*Opririle* unui om bun, precum și *pașii* lui, sunt comandate de Domnul” (cf. Psalmul 37:23).

Trebuie să ținem minte că și Satan poate, într-o anumită măsură, să aranjeze circumstanțele într-un anumit mod, pentru a ne duce în rătăcire. Mulți au fost înșelați în alegerea unui partener de viață prin faptul că s-au lăsat ghidați de circumstanțele aranjate de Satan pentru a-i prinde în capcană! Metoda prin care poți evita să fii înșelat este îndeplinirea condițiilor călăuzirii menționate în Capitolul 2.

Trebuie să ne supunem împrejurărilor stabilite de Dumnezeu și să le acceptăm, în timp ce, aceluia aranjate de Satan, trebuie să ne opunem. Dacă avem ezitări, ne putem ruga astfel: „Doamne, eu nu știu dacă această situație este stabilită de Tine sau de Satan. Însă eu vreau să fac voia Ta perfectă, oricât m-ar costa. Salvează-mă

de la înșelătorie și de la pierderea binevântării Tale. Dacă aceste situații sunt de la Tine, le accept bucuros. Dacă sunt de la Satan, mă împotrivesc lor și le înfrunt în Numele Tău!”

Domnul ne va păstra calea și va face ca toate lucrurile să lucreze împreună pentru binele nostru dacă suntem sinceri înaintea Lui și trăim potrivit poruncilor Lui (Proverbe 2:8; Romani 8:28).

Satan l-a împiedicat pe Pavel să meargă în Tesalonic, dar a mers Timotei în locul lui și scopurile lui Dumnezeu au fost oricum îndeplinite (1 Tesaloniceni 2:18; 3:1,2). Găsim numeroase cazuri de călăuzire pe baza circumstanțelor în *Faptele Apostolilor*. Dumnezeu a folosit persecuția pentru a împrăștia biserica din Ierusalim, răspândind astfel Evanghelia (Faptele Apostolilor 8:1). Pavel și Barnaba se mutau dintr-un loc într-altul atunci când persecuția devenea prea puternică pentru ca ei să mai poată rămâne într-un anumit loc (Faptele Apostolilor 13:50,51; 14:5,6,19,20). Aceasta era în acord cu propriul exemplu al Domnului, cu poruncile Sale (Matei 10:23; Ioan 7:1). Dumnezeu a folosit o foamete pentru a-i aduce pe Saul și pe Barnaba la Ierusalim (Faptele Apostolilor 11:28-30), unde aceștia au învățat puterea rugăciunii fierbinți (Faptele Apostolilor 12:5). Întorși la Antiohia, ei au împărtășit acest spirit al rugăciunii fraților din lucrare, ceea ce a condus, în final, la extinderea lucrării în regiuni îndepărtate (Faptele Apostolilor 12:25-13:3).

Circumstanțele nefavorabile din Filipi au fost folosite de Dumnezeu pentru a-i conduce pe Pavel și pe Sila să predice evanghelia unui temnicer nevoiaș (Faptele Apostolilor 16:19-34). Ultimele opt capitole din *Faptele Apostolilor* arată cum a folosit Dumnezeu împrejurările pentru a-l conduce pe Pavel să predice evanghelia mai multor oameni pe care, în mod normal, nu i-ar fi întâlnit (cf. Filipeni 1:12).

Unii dintre cei mai mari misionari ai lumii au fost călăuziți spre câmpurile lor de misiune de circumstanțe. David Livingstone s-a simțit mai întâi condus spre China și a urmat studii medicale ca pregătire pentru slujirea pe acest tărâm. Când a fost gata să plece, China era „închisă” datorită Războiului Opiumului. Societatea Misionară Londoneză i-a sugerat să se ducă în Indiile de Vest. A plecat acolo dar s-a întors, pe motiv că acolo erau deja mulți doctori. În final, ca urmare a contactului cu misionarul Robert Moffat, un pionier al misionarismului african, Livingstone a mers în Africa.

Adoniram Judson s-a simțit chemat să fie misionar în India și a plecat cu vaporul din America. La sosirea în India, autoritățile de acolo nu i-au permis să rămână. Fiind în Madras, i s-a spus să părăsească țara până la o anumită dată. Astfel, a fost forțat să se imbarce pe singurul vas care părăsea Madras-ul înainte de acea dată. Vasul mergea în Burma și Judson și-a petrecut tot restul vieții acolo.

Lucrarea pe care acești doi oameni au îndeplinit-o în acele teritorii dovedește foarte clar că Dumnezeu a fost Acela care a ordonat în așa fel împrejurările încât ei să fie conduși în locurile unde au slujit. Dumnezeu ne poate împiedica să mergem pe căi pe care nu El le-a ales pentru noi îmbolnăvind-ne sau făcându-ne să pierdem trenul, o întâlnire sau un interviu. Și acest tip de situații neprevăzute și nedorite pot reprezenta parte din planul *Lui* pentru noi dacă trăim sub Domnia Lui. Când nu obținem ceva ce ne dorim și pentru care ne-am rugat foarte mult, putem fi siguri că Dumnezeu are ceva mai bun păstrat pentru noi.

Pierderea trenului și sosirea întârziată a vaporului m-au condus odată să-i vorbesc unui suflet în nevoie care și-a deschis inima către Domnul chiar în acea noapte.

Altă dată, transferul pe un vas care nu-mi plăcea a fost mijlocul prin care Dumnezeu m-a condus la un marinar tânăr care și-a predat viața Domnului și a fost botezat.

Dumnezeu nu face greșeli. El este Providența. Ne putem încrede în faptul că El stabilește circumstanțele vieții noastre astfel încât ele să conducă la Slava Lui și la binele nostru. Uneori, când întâlnim un obstacol pe cale, putem să-I cerem lui Dumnezeu să ne arate voia Sa schimbând împrejurările.

Atunci când, în mai 1964, Domnul m-a chemat să mă retrag din poziția de ofițer al Marinei Indiene iar eu mi-am depus demisia, Conducerea Marinei Indiene a respins imediat această demisie. Indicațiile circumstanțelor erau în contradicție cu ceea ce am simțit a fi mărturia Duhului Sfânt înlăuntrul meu. M-am rugat ca Domnul să schimbe împrejurările și să mă elibereze din Marină, făcând din aceasta o confirmare a chemării Lui. Am aplicat de trei ori pentru obținerea permisiunii de retragere. În final, după doi ani, mi s-a dat drumul. Atunci am văzut limpede că piedica inițială fusese plănuită de Satan. Totuși, Dumnezeu s-a dovedit stăpân absolut peste toate circumstanțele, permițând această piedică doar pentru a-mi întări credința în stăpânirea Lui peste toate guvernele și puterile pământești și pentru a mă învăța mai multe cu privire la căile Sale.

Într-adevăr, El este Acela care are cheia fiecărei uși. Când El deschide o ușă, nimeni nu o poate închide și când El închide o ușă, nimeni nu o mai poate deschide (Apocalipsa 3:7). Chiar și inima unui împărat poate fi îndreptată de Dumnezeul nostru în orice direcție alege El (Proverbe 21:1; cf. Ezra 6:22).

Totodată, Dumnezeu ne poate conduce împotriva circumstanțelor. Când primul val de persecuție a măturat Ierusalimul, apostolii nu au fugit, ci s-au rugat pentru a primi curajul să înfrunte împrejurările. Dumnezeu i-a umplut cu Duhul Său și a făcut să tremure Ierusalimul la manifestarea puterii Lui, pentru că nu sosise încă timpul hotărât de El când ucenicii urmau să fie împrăștiați (Faptele Apostolilor 4:29-33; 5:11-14).

Când Filip a părăsit Samaria ca să meargă pe drumul pustiu, aceasta era contrar împrejurărilor, care-l chemau să rămână în Samaria, unde el se dovedise foarte folositor în lucrare (Faptele Apostolilor 8:26). Așadar, împrejurările nu reprezintă întotdeauna o indicație a voii lui Dumnezeu. Ele trebuie avute în vedere numai împreună cu mărturia interioară a Duhului Sfânt, din lăuntrul duhurilor noastre, împreună cu mărturia Lui prin Biblie, și în supunere față de acestea.

Dumnezeu nu așteaptă de la copiii Săi să fie niște pioni îndreptați încolo și înapoi de circumstanțe. El este Stăpân peste toate circumstanțele și dorește ca și copiii Lui să fie părtași la această stăpânire asupra circumstanțelor.

Este oare bine să-I cerem lui Dumnezeu să ne arate voia Lui printr-un semn? Vechiul Testament redă câteva exemple de oameni care-I cer lui Dumnezeu să își arate voia Sa printr-un semn. Robul lui Avraam a cerut un semn și prin acest semn a găsit-o pe mireasa aleasă de Dumnezeu pentru Isaac (Geneza 24:10-27). Ghideon I-a cerut lui Dumnezeu să-i confirme voia Lui printr-un semn. Iar noaptea următoare el I-a cerut lui Dumnezeu să răstoarne semnul. Dumnezeu a răspuns la ambele cereri și, în felul acesta, Și-a confirmat voia Sa (Judecători 6:36-40).

Corăbierul de pe vasul care-l transporta pe Iona a tras la sorți ca să afle cauza furtunii. Dumnezeu i-a răspuns (Iona 1:7). Tragerea la sorți a fost folosită și cu alte

ocazii pentru a indica voia lui Dumnezeu (Iosua 7:14; 1 Samuel 10:20; 14:41-44; cf. Proverbe 16:33).

În Noul Testament există o singură situație în care un om îi cere lui Dumnezeu un semn pentru a-i arăta voia Lui, iar acest lucru s-a întâmplat înaintea zilei de Rusalii (Faptele Apostolilor 1:23-26). Observăm că, după pogorârea Duhului Sfânt, Noul Testament nu mai menționează nici măcar o singură situație în care un credincios caută voia lui Dumnezeu printr-un semn. Prin urmare, în zilele noastre, aceasta nu mai este metoda *normală* de călăuzire a lui Dumnezeu. Ea a fost folosită în Vechiul Testament, când Duhul Sfânt nu locuia înlăuntrul oamenilor.

Totuși, Dumnezeu Își poate confirma voia sau ne poate încuraja duhurile noastre slabe prin semne ocazionale. Numai atunci să îndrăznim să-I cerem lui Dumnezeu un semn, când alte metode de călăuzire nu par a fi concludente. Însă trebuie să ne rugăm chiar și cu privire la tipul de semn pe care să-l cerem. Trebuie să evităm să folosim semnele ca mijloace de confirmare a propriei alegeri. De exemplu, să nu-I cerem lui Dumnezeu un miracol drept semn, atunci când intenția noastră reală este să găsim o scuză pentru a nu merge pe calea pe care știm că Dumnezeu a hotărât-o pentru noi.

Totodată nu trebuie să Îi cerem lui Dumnezeu ca semn un lucru cât se poate de comun, pe care să îl interpretăm drept o confirmare a căii alese de noi înșine. Trebuie totodată să ne ferim de metoda adoptată de unii creștini care-I cer lui Dumnezeu un verset drept semn și apoi închid ochii, deschid Biblia și-și poziționează degetul undeva pe pagina care se deschide. Această metodă ne poate duce în rătăcire și este oricum prostească.

Biblia nu este o carte de magie! Nu o trata ca și cum ar fi un astfel de lucru. Dumnezeu poate utiliza uneori această metodă ca să ne încurajeze. Dar să nu lăsăm niciodată ca aceasta să fie singura metodă de călăuzire în chestiunile importante. A face din semne mijlocul principal sau chiar mijlocul unic de călăuzire este total nebiblic. Să ne amintim totodată că apelul constant la semne este un indici al imaturității spirituale.

Sfatul altor credincioși

Noul Testament pune un accent deosebit pe necesitatea unei vieți trăite de credincioși în comuniune, ca mădulari ale aceluiași trup. Nici un mădular nu poate funcționa de unul singur. Fiecare este dependent de celelalte pentru a exista și a se menține în funcțiune. De aceea, este cât se poate de rezonabil să ne așteptăm ca și în domeniul călăuzirii Dumnezeu să acorde o importanță deosebită părții dintre credincioși.

El a stabilit părțasia și ca pe o măsură luată împotriva riscului ca oamenii să nu se îndepărteze cu totul de voia Sa perfectă. De unii singuri poate că nu vedem toate avantajele și dezavantajele pe care le prezintă un anumit pas. Sfatul altor oameni evlavioși va fi neprețuit, ajutându-ne să privim decizia din unghiuri diferite. Acest lucru este necesar mai ales atunci când ne confruntăm cu o decizie majoră. Dacă, din mândrie și din sentimentul auto-suficienței, ignorăm acest mijloc de călăuzire lăsat de Dumnezeu, atunci nu avem decât de pierdut.

Biblia spune, „Prin marele număr al sfătuitoarelor ai biruința ...Planurile se pun la cale prin sfat: fă războiul cu prudență....înțeleptul ascultă sfaturile....Învățătura înțeleptului este un izvor de viață, ca să abată pe om din cursele morții ....Calea

nebunului este dreaptă în ochii lui, dar înțeleptul ascultă sfaturile....Cel drept arată drumul aproapei lui său, dar calea celor răi îi duce în rătăcire” (Proverbe 24:6; 20:18; 13:14; 12:15,26).

Totuși, există două extreme care trebuie evitate. Una este să fii complet nepăsător față de sfaturile oamenilor evlavioși. Cealaltă este să fii complet dependent de sfatul lor încât să-l accepți fără nicio reținere ca fiind voia lui Dumnezeu. Dacă ne plasăm în oricare din aceste două extreme, fie ne vom rătăci fie vom rămâne sfrijiți spiritual toată viața.

Pe cât de mult dorește Dumnezeu ca noi să ne sfătuim cu frații noștri în credință, pe atât de mult El se așteaptă ca noi să nu ne supunem, plini de slugărnice, sfatului acestora, chiar dacă ei sunt oameni sfinți. Biblia prezintă adevărul într-un echilibru perfect. Din nefericire, omul are tendința să penduleze către o extrema sau alta. De aceea atât de multe erezii s-au născut în creștinism.

În Vechiul Testament, această perspectivă echilibrată este prezentată clar în 1 Împărați capitolele 12 și 13. În capitolul 12, tânărul împărat Roboam *ar fi trebuit* să asculte sfatul bătrânilor evlavioși, în loc să îi asculte pe tinerii de vârsta lui. Nefăcând așa, a grăbit divizarea împărăției. În capitolul 13, tânărul profet nu ar fi trebuit să asculte de sfatul profetului mai bătrân („Nu vârsta aduce înțelepciunea” – Iov 32:9). Pentru că a ascultat, și-a pierdut viața.

În Noul Testament, vedem acest echilibru în viața apostolului Pavel. În Faptele Apostolilor 13:1-3 îl întâlnim pe Dumnezeu chemându-l pe Pavel la slujirea misionară printre neamuri. Dar, în același timp, Dumnezeu Și-a arătat voia Sa pentru Pavel și către frații săi din lucrare. Ceea ce Dumnezeu i-a vorbit personal lui Pavel a fost confirmat prin faptul că Dumnezeu a transmis același lucru și celorlalți. Pe de altă parte, în Faptele Apostolilor 21:1-15, îl întâlnim pe Pavel *respingând* sfatul tuturor ucenicilor (și chiar prorociile unora dintre ei) și mergând în direcția pe care *el* o simțea ca fiind voia lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a confirmat mai târziu lui Pavel că a fost bine să meargă la Ierusalim (Faptele Apostolilor 23:11). Cu o altă ocazie, la începutul vieții sale de creștin, Pavel a mers în Arabia și a aflat voia lui Dumnezeu doar de unul singur, fără să se consulte cu cineva (Galateni 1:5-17).

Aceste exemple din Cuvântul lui Dumnezeu sugerează că există unele situații în care trebuie să luăm seama la sfaturile oamenilor evlavioși, dar există și situații când nu trebuie să ne consultăm cu nimeni. În oricare din cazuri, fie că acceptăm sfatul altora, fie că îl respingem, fie că nici nu îl căutăm, decizia ultimă *trebuie să fie întotdeauna a noastră*, pentru că suntem singurii răspunzători înaintea lui Dumnezeu pentru deciziile noastre.

Sfatul unui om al lui Dumnezeu poate fi de neprețuit, însă nu este niciodată infailibil. Michael Harper, în cartea lui, „*Profeția – Un Dar pentru Trupul lui Hristos*”, scrie: „Profețiile care spun altor oameni ce să facă trebuie privite cu suspiciune crescută. „Călăuzirea” nu este niciodată prezentată ca una dintre funcțiile profeției. Lui Pavel i s-a spus ce i se va întâmpla dacă va merge la Ierusalim, dar nu i s-a spus nici să meargă nici să nu meargă. Poate că prietenii lui l-au sfătuit în privința aceasta, însă ce este cert e că nu de la profeție a venit călăuzirea. Agabus a anunțat o foamete, dar prorocia lui nu a oferit nicio instrucțiune cu privire la ceea ce ar trebui să se facă. Peste tot în Noul Testament călăuzirea îi este dată direct individului, nu printr-o altă persoană, așa cum se obișnuia în Vechiul Testament. De exemplu, deși lui Corneliu i s-a spus de către un înger să trimită după Petru

(Faptele Apostolilor 10:5), Petru însuși a fost înștiințat personal, printr-o întâmplare independentă, să meargă cu oamenii lui Corneliu (Faptele Apostolilor 10:20)”.

În broșura „Călăuzire”, James McConkey scrie, „Carnea și sângele nu-L puteau descoperi pe Hristos lui Simon Petru (Matei 16:17). Ele nu ne pot descoperi nici nouă lucrurile lui Hristos. Nu contează dacă este vorba despre propria noastră carne și propriul nostru sânge sau despre carnea și sângele altora. Aceasta întrucât carnea și sângele celorlalți oameni sunt limitate de aceleași infirmități și supuse acelorași greșeli ca și în cazul nostru. Mai mult, omul care se bazează pe prietenii lui pentru călăuzirea sa, va descoperi curând că varietatea sfaturilor pe care le oferă ei doar sporește numărul încurcăturilor. Acesta este un alt principiu Divin, că Dumnezeu nu descoperă altui om planurile Lui pentru viața ta. *Mustrarea lui Petru de către Hristos, când acesta a dorit să afle voia Lui cu privire la Ioan, este cea mai clară dovadă posibilă în acest sens* (Ioan 21:22).

Poți să-ți ajuți copilașul să meargă atunci când el e încă mic Dar, dacă e să învețe vreodată să meargă singur, atunci vine un moment când va trebui să-l lași total din mână și săpui capăt oricărui sprijin. Credinciosul care vrea să învețe să meargă cu Dumnezeu trebuie să învețe aceeași lecție. Și, așa cum un copil învață să meargă cu prețul câtorva căderi, tot la fel trebuie un creștin să învețe să îl urmeze pe Dumnezeu cu prețul unor greșeli. Mai bine să înveți așa decât să nu înveți deloc. Prețul câtorva căderi nu este prea mare pentru comoara de a merge singur cu Dumnezeu, către locul arătat prin călăuzirea Lui. Să nu aibă Dumnezeu niciun loc pentru prietenii tăi creștini în această experiență a călăuzirii? Cu siguranță că are. Ia tot ajutorul de care ai nevoie: toată lumina din Cuvântul lui Dumnezeu, toate experiențele posibile ale altora. Însă alții îi pot da doar *exemple*. Tu trebuie să iei propriile decizii pentru tine. Aceasta deoarece atunci când suntem puși față în față cu o decizie nu putem să ne sustragem experienței personale de a ne încredința pe de-a-ntregul lui Dumnezeu, plini de răbdare, experiență prin care învățăm învățat cele mai prețioase lecții ale călăuzirii Sale”.

Cu toate acestea, ori de câte ori trebuie să acționăm împotriva sfatului credincioșilor *maturi*, să luăm aminte cu mai multă atenție la decizia luată ca să fim siguri că Dumnezeu este Acela care ne conduce. Să ne amintim acest lucru mai ales atunci când luăm decizii majore.

Vocea Domnului

Pe munte, cu ocazia Schimbării la Față, Petru a fost muștrat de Dumnezeu datorită încercării de a-L pune pe Domnul Isus la același nivel cu Moise și Ilie. Acești oameni chiar au fost mijlocitorii lui Dumnezeu în timpurile Vechiului Testament, dar o nouă eră răsărea și Petru trebuia să recunoască aceasta. În această nouă eră urma să fie un singur Mijlocitor – „Acesta este Fiul Meu preiubit; de El să ascultați” (Marcu 9:7). Iar atunci când ucenicii s-au uitat din nou, „n-au mai văzut pe nimeni, decât numai pe Isus singur cu ei”. Vocea Domnului este aceea pe care trebuie, în final, să o auzim, dincolo de orice alte mijloace pe care le-ar putea folosi Dumnezeu pentru a ne vorbi.

În „*Ce ar trebui acest om să facă?*”, Watchman Nee spune, „Creștinismul presupune întotdeauna o cunoaștere personală a lui Dumnezeu prin Duhul Său și nu doar o cunoaștere a voii Lui prin intermediul unui om sau unei cărți ..... Concret spus, astăzi avem Scriptura, în formă scrisă, care, în perioada Vechiului Testament, îl are drept corespondent pe Moise, și mai avem și Duhul, mesagerul viu, căruia, în perioada Vechiului Testament, îi corespunde Ilie, cel care nu a gustat niciodată

moartea. Aceste două daruri date de Dumnezeu fiecărui credincios sunt printre cei mai prețioși factori care contribuie la viața creștină: Cartea, Cuvântul lui Dumnezeu în mâinile noastre pentru a ne instrui și prietenul care trăiește aproape de Dumnezeu și care adesea ne poate face cunoscut ce i-a arătat lui Dumnezeu. Cartea este întotdeauna dreaptă; sfatul unui prieten adesea este și el drept. Avem nevoie de Cartea lui Dumnezeu și avem nevoie de profeții lui Dumnezeu. El nu dorește să ignorăm niciunul din aceste daruri pe care ni le-a dat. Dar ceea ce s-a petrecut pe munte cu ocazia Schimbării la Față ne arată că niciunul dintre aceste daruri nu poate lua locul vocii lui Dumnezeu din inima noastră.”

„Să nu-i disprețuim pe mesagerii lui Dumnezeu. Avem nevoie continuu de provocarea cuvântului vorbit, de provocarea cuvântului profetic, de liniștea pe care ne-o dă instruirea spirituală matură. Dar să nu ne încredințăm total și exclusiv călăuzirii care vine prin oamenii sfinți ai lui Dumnezeu, oricât de sănătoasă ar fi ea. Suntem datori vânduți să ascultăm vocea Domnului și să-L urmăm.”

„Mai mult, să nu îndrăznim să disprețuim Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Scripturile inspirate sunt vitale pentru viața și evoluția noastră și nu putem trăi fără ele; nici măcar nu ar trebui să încercăm vreodată să facem aceasta. Cu toate acestea, există pericolul *de a ne uita mai mult la litera Cuvântului decât la Isus Hritsos Însuși*, ca autoritate finală pentru noi. Acceptăm ceea ce spune Biblia în mod religios și în amănunt; probabil că Dumnezeu ne onorează pentru aceasta. Însă, dacă făcând așa mergem mai departe și punem Biblia pe o poziție care concurează chiar cu Domnia lui Hristos, putem risca să rămânem în mod tragic ruși de El.....

(Creștinismul) revendică o cunoaștere personală directă a vocii lui Dumnezeu, care implică și aceste ajutoare date de Dumnezeu, dar care nu se rezumă la ele”.

Secretul călăuzirii stă în auzirea vocii Domnului.

Rezumat

1. Duhul Sfânt ne călăuzește prin învățăturile Bibliei atunci când căutăm călăuzirea lui Dumnezeu.
  - a. În multe domenii, Biblia deja a arătat care este voia Lui.
  - b. Dumnezeu Își poate confirma călăuzirea printr-un pasaj peste care dăm pe parcursul lecturii zilnice a Bibliei. Dar aceasta nu trebuie să devină niciodată singura bază a călăuzirii.
2. Duhul Sfânt ne vorbește adesea prin mărturia împrejurărilor.
  - a. Dumnezeu folosește circumstanțele fie pentru a confirma călăuzirea pe care deja am primit-o fie pentru a ne opri de la un pas greșit.
  - b. Însă și Satan poate aranja circumstanțele vieții noastre într-o anumită măsură. Așadar, ele nu indică întotdeauna voia lui Dumnezeu.
  - c. Uneori, Dumnezeu ne conduce contrar circumstanțelor. Putem, de asemenea, să-I cerem să ne arate voia Sa schimbându-le.
  - d. Ocazional, Dumnezeu își confirmă călăuzirea prin intermediul unui semn. Totuși, căutarea semnelor reprezintă întotdeauna un indiciu al imaturității spirituale.
3. Duhul Sfânt ne poate vorbi prin sfatul altor credincioși. .
  - a. Dumnezeu a lăsat aceasta ca măsură de protecție care să ne prevină de la a rata cu totul voia Sa.
  - b. Sfatul oamenilor evlavioși ne ajută să vedem și alte aspecte ale unei situații particulare, pe care altfel nu le-am fi luat în considerare.
  - c. Sunt situații când trebuie să ținem seama de sfatul oamenilor lui Dumnezeu și alte situații când va trebui să mergem contrar sfatului lor.

CAPITOLUL 5

CHEMAREA PROFESIONALĂ

Una din primele mari probleme de călăuzire, cu care se confruntă de obicei tinerii, este cunoașterea voii lui Dumnezeu cu privire la profesia și la locul lor de muncă. Este necesar ca Voia perfectă a lui Dumnezeu cu privire la profesie să fie căutată nu doar de aceia care își doresc o slujire creștină permanentă, ci de către fiecare credincios în parte.

Așa cum arătam în Capitolul Întâi, Dumnezeu a planificat o profesie pentru fiecare copil al Său. Așadar, este esențial să căutăm să descoperim care este aceea. Când chemarea lui Dumnezeu pentru tine este să fii profesor într-o școală, vei fi neascultător dacă devii pastor. Nu fii evanghelist dacă Dumnezeu dorește să fii doctor. Tot așa, nu-ți lua o profesie laică dacă Dumnezeu te dorește exclusiv în slujirea creștină.

Profesia aleasă de Dumnezeu

Indiferent de profesia aleasă, fiecare credincios trebuie să fie un martor permanent al Domnului Isus Hristos – chiar dacă nu este în serviciul creștin permanent. Un doctor creștin, întrebând ce profesie are, a răspuns: „Profesia mea este să fiu un martor pentru Domnul Isus Hristos și să aduc suflete la El. Muncesc ca doctor pentru a-mi plăti cheltuielile.”

Într-adevăr, el avea perspectiva corectă. Dacă profesia este considerată din acest punct de vedere, nu trebuie să ne mai fie teamă de posibilitatea de a rata voia lui Dumnezeu. Atunci când cultivarea personalității și reputația ne determină alegerile, ajungem să rătăcim.

Cum ar trebui să procedeze un tânăr credincios pentru a decoperi voia lui Dumnezeu în acest domeniu? Când opțiunea alegerii unei cariere este încă deschisă înaintea lui, ar trebui să țină seama de propriile sale aptitudini intelectuale și să caute să studieze în vederea celei mai potrivite profesii pentru el. Oricum, el ar trebui să selecteze o profesie numai după multă rugăciune. Dacă chiar și după multă rugăciune el nu primește nicio călăuzire înlăuntrul duhului său, trebuie să meargă înainte și să aleagă profesia pe care o consideră cea mai potrivită pentru el. Niciodată, în niciun caz, nu ar trebui să permită să fie împins înspre o profesie de către altcineva.

Aceia care urmează deja o universitate pot fi, probabil, limitați în selectarea unei profesii. Nu este nevoie ca aceștia să considere că au ratat voia lui Dumnezeu. Dumnezeu este suveran și stăpânește peste viețile noastre, inclusiv atunci când noi nu suntem conștienți de căile Lui. El își pune mâna asupra noastră și ne conduce pe căile Sale fără ca noi să știm, cu mult înainte ca noi să ajungem la momentul în care ne predăm Lui. Însă El ne consideră responsabili numai după ce ne vorbește.

Locul ales de Dumnezeu

Pe parcursul anilor de studenție, un credincios ar trebui să petreacă mult timp în rugăciune pentru ca Dumnezeu să-i dea informațiile corecte despre oportunitățile de angajare și contactele cu oamenii și instituțiile potrivite, astfel încât, la terminarea studiilor, să poată fi capabil să meargă la locul ales de Dumnezeu.

Trebuie să aibă tot timpul în minte cuvintele Domnului din Matei 9:37 – „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii!” În ascultare de porunca Domnului din Ioan 4:35, el va trebui să afle detalii despre lucrarea Domnului în diverse părți ale țării și ale lumii. El trebuie să fie gata să meargă oriunde ar putea avea Dumnezeu nevoie de el – fie ca profesor fie ca asistent medical fie ca inginer fie având orice altă profesie. Este rușinos că atât de mulți creștini caută confortul personal și nu au niciun interes pentru răspândirea evangheliei sau pentru salvarea sufletelor.

Apoi, el trebuie să apeleze la sfatul și la rugăciunile credincioșilor maturi (din localitatea sa ori de altundeva) care sunt interesați de el și cunosc situația în zonele în care își caută de lucru. Totodată, el trebuie să încerce să înțeleagă ce îi spune Dumnezeu prin circumstanțele în care se află. Cu toate aceste informații în mână, când se apropie momentul de a lua o decizie, va trebui să caute să deslușească ce-i spune Duhul Sfânt în propriul lui duh. În final, va trebui să-și fundamenteze decizia pe această mărturie a Duhului dinlăuntru său, încrezându-se în Dumnezeu, chiar dacă va trebui să se întoarcă în cazul în care s-a înșelat.

Slujirea creștină permanentă

Sunt necesare câteva cuvinte cu privire la slujirea creștină permanentă, cu privire la chemarea de a fi angajat exclusiv în predicarea Cuvântului, ca misionar, evanghelist, învățător al Bibliei sau pastor.

Dumnezeu cheamă un procent redus de credincioși într-o astfel de slujire, la fel cum, din poporul Israel, a chemat o singură seminție din doisprezece pentru slujirea de la templu. Însă El se așteaptă ca toți copiii Lui să fie doritori să împlinească această slujire, în cazul în care i-ar chema. De aceea fiecare credincios trebuie să aibă în vedere și această chemare și să caute din toată inima să afle dacă Dumnezeu îl dorește sau nu în această lucrare.

Persoana care intră în slujirea creștină permanentă ar trebui să fie absolut sigură că Dumnezeu a chemat-o la aceasta. Tot astfel, o persoană implicată într-o profesie laică trebuie să fie la fel de sigură că Dumnezeu dorește ca ea să fie acolo.

Chemarea de a fi evanghelist sau misionar nu este mai spirituală decât chemarea de a fi inginer ori contabil. Ce este important e să fii ceea ce Dumnezeu dorește să fii. Decizia de a intra în slujirea creștină trebuie să fie luată la rece – nu în atmosfera încărcată de tensiune emoțională a unei întâlniri și nici sub presiunile cuiva. Deciziile pripite sunt de obicei regretate mai târziu.

Dumnezeu ne dă întotdeauna timp suficient înainte să ne decidem. Nu se poate spune cum anume primește cineva chemarea la o slujire exclusiv creștină. Asemenea celorlalte tipuri de călăuzire, ea vine în forme diferite la oameni diferiți. În unele cazuri rare, ea poate veni chiar și printr-o viziune sau printr-o voce perceptibilă.

Esther Butler, misionară pionier în China la începutul acestui secol, a povestit că, atunci când Dumnezeu a chemat-o în această lucrare, a văzut într-o viziune o stradă chinezească aglomerată. Mai târziu, la sosirea în Nanking, a recunoscut acolo, în chip limpede, fețele și locurile văzute anterior în viziune.

Altoră, chemarea le-a venit ca un îndemn interior bazat doar pe rațiuni de natură logică. John G. Paton a plecat din Scoția, ca misionar în Insulele Pacificului de Sud,

pentru că a simțit că oamenii de acolo aveau oportunități mai reduse de a auzi mesajul decât cei din Scoția. James Gilmour a plecat în Mongolia deoarece, spunea el, nu a primit o chemare să rămână în țara sa de origine. Realizările lor pentru Dumnezeu în aceste locuri arată clar că ei au trăit în voia perfectă a lui Dumnezeu pentru viețile lor.

Ce formă ia chemarea este nesemnificativ, însă acela care intră într-o slujire creștină permanentă nu-și poate permite să fie nesigur de chemarea lui. Nu se poate decide de unul singur pentru această slujire, nici măcar altcineva nu-l poate determina să facă această alegere. Acest prerogativ rămâne întotdeauna doar în mâinile lui Dumnezeu.

În majoritatea cazurilor, o persoană chemată în slujirea creștină permanentă va descoperi că Dumnezeu îi confirmă chemarea prin circumstanțe și prin credincioșii umpluți de Duh. Cu toate acestea, pot exista, și chiar au și existat, excepții de la această regulă, pentru că modul în care lucrează Dumnezeu nu poate fi limitat de anumite reguli fixe.

Totuși, pot fi stabilite câteva norme: Dumnezeu îi cheamă pe aceia care sunt activi în ocupațiile lor laice. El le vorbește doar aceluia care caută să fie martorii Lui în circumstanțele prezente. El răsplătește pe aceia care-L caută cu statornicie. De asemenea, trebuie să ne amintim că această chemare a lui Dumnezeu nu este neapărat un lucru definitiv. Dumnezeu te poate conduce către o slujire creștină permanentă pentru o perioadă, pentru ca mai târziu să te conducă să fii martorul Lui într-o ocupație laică.

Trebuie să fim gata să rămânem de partea lui Dumnezeu pe măsură ce situațiile și circumstanțele se schimbă și să nu rămânem sclavii unei tradiții sau ai opiniilor oamenilor. Fie că suntem într-o slujbă laică sau într-o slujire creștină permanentă, chemarea noastră este aceeași – să fim robii lui Dumnezeu.

Natura și domeniul muncii noastre pot fi diferite, însă întotdeauna noi suntem chemați să-L mărturisim pe Domnul înaintea altora și să-i aducem pe aceștia la cunoașterea lui Dumnezeu, cunoaștere care le va aduce eliberarea. Dumnezeu are un loc specific pentru fiecare în via lui vastă. Așa cum spun versurile, „Este o lucrare pentru Isus pe care numai tu o poți face”. Este responsabilitatea ta să găsești care este aceea și să te asiguri că o duci la bun sfârșit. „Ia seama bine la slujba pe care ai primit-o de la Domnul, ca s-o împlinești!” (Coloseni 4:17).

Rezumat

1. Dumnezeu are o profesie specifică pentru tine. Datoria ta este s-o împlinești.
2. Fiecare credincios, indiferent de profesia lui, este chemat să fie un martor permanent al Domnului Isus.
3. O persoană tânără aflată în căutarea călăuzirii lui Dumnezeu cu privire la profesia sa ar trebui să se pregătească în domeniul pe care-l simte cel mai potrivit, în absența vreunei indicații contrare.
4. Când un creștin caută o slujbă, mai întâi el trebuie să găsească informații privind nevoile lucrării Domnului în diferite locuri. Va trebui să petreacă mult timp în rugăciune și, după consultarea credincioșilor maturi și luarea în considerare a circumstanțelor, în final, trebuie să se lase călăuzit de mărturia interioară a Duhului Sfânt.
5. Nicio persoană nu ar trebui să intre în slujirea creștină permanentă fără o chemare clară de la Dumnezeu.

6. Chemarea lui Dumnezeu este un lucru dinamic. Trebuie să fim gata să îl urmăm pe El într-un domeniu nou de activitate, în funcție de cum ne cheamă El și în momentul în care ne cheamă.

CAPITOLUL 6

CONSIDERAȚII FINALE

Până acum ar trebui să fie evident cititorului că nu există nici o formulă de călăuzire perfectă, infailibilă. Ne vom confrunta foarte adesea cu incertitudinea în căutarea de a afla voia lui Dumnezeu. Dumnezeu îngăduie aceasta pentru ca noi să stăruim să ajungem și mai aproape de El și să-L cunoaștem tot mai mult, să primim tot mai mult din viața Sa.

Momentele de incertitudine sunt folosite de Dumnezeu și pentru a ne cerne motivațiile. Când suntem nesiguri de voia lui Dumnezeu ar trebui să ne examinăm pe noi înșine să vedem dacă am îndeplinit condițiile esențiale ale călăuzirii Lui (menționate în Capitolul 2).

Dumnezeu folosește incertitudinea pentru a antrena și a întări credința noastră. „Cine dintre voi se teme de Domnul, care ascultă glasul Slujitorului Său (*Domnul Isus*)? Cine umblă în întuneric și n-are lumină, să se încreadă în Numele Domnului și să se sprijine pe Dumnezeu lui” (Isaia 50:10). De aceea nu ar trebui să fim surprinși sau descurajați când întâmpinăm greutăți. Chiar și apostolul Pavel a fost adeseori în încurcătură, dar niciodată nu a disperat și nici nu a renunțat (2 Corinteni 4:8).

Uneori, Dumnezeu ne arată voia Lui exact înainte de a lua o decizie și ne ține în așteptare o perioadă lungă înaintea acestui moment. În orice situație, El ne va arăta numai următorul pas ce ne stă înainte. El ne conduce pas cu pas pentru că dorește să trăim în dependență de El zi după zi, pentru că dorește să umblăm prin credință și nu prin vedere.

Când ne arată doar câte un pas, suntem forțați să depindem de El. Mai mult, dacă Dumnezeu ne-ar arăta întreg viitorul, este foarte probabil că noi nu am dori să ne supunem Lui în totalitate. De aceea, El ne arată doar câte un pas, făcându-ne treptat treptat doritori să împlinim toată voia Lui.

Așadar, pentru a găsi voia lui Dumnezeu în viața noastră, tot ce este necesar să facem e să parcurgem întotdeauna următorul pas pe care ni-l arată Dumnezeu. Pe măsură ce facem așa, vom descoperi cum planul lui Dumnezeu se desfășoară treptat înaintea noastră.

Un vechi proverb chinezesc spune, „O călătorie de o mie de mile începe doar cu un singur pas”. Avraam a părăsit țara sa de origine, neștiind unde avea să ajungă în final. El știa doar că Dumnezeu îl conducea (Evrei 11:8). El s-a supus lui Dumnezeu la fiecare pas și Dumnezeu nu l-a dezamăgit. Niciunui dintre noi, care îl urmează pe Dumnezeu așa cum l-a urmat Avraam, n-ar trebui să-i fie vreodată teamă de dezamăgire.

Eliberare de indecizie

De multe ori, va trebui să facem pași înainte fără a fi perfect siguri de voia lui Dumnezeu. Și aceasta este o parte a disciplinei umblării prin credință, pentru că *certitudinea poate uneori echivala cu umblarea prin vedere*. Dumnezeu ne dă uneori asigurări clare ca să ne încurajeze ca nu cumva să slăbim în credința noastră. Dar

de multe ori El așteaptă de la noi să mergem înainte, fără a avea dovezi vizibile ale aprobării Lui.

Descoperind, pe baza cunoașterii pe care o deținem, care este călăuzirea, Duhului Sfânt, va trebui să înaintăm fără să avem ezitări. Biblia spune că „Inima omului se gândește pe ce cale să meargă, dar Domnul îi îndreaptă pașii” (Proverbe 16:9). Mai târziu, privind retrospectiv către aceste decizii, vom decoperi că, în ciuda întunecimii viziunii noastre, Dumnezeu nu ne-a lăsat să rătăcim. Cu alte cuvinte, deși dintr-o perspectivă anticipativă există multă incertitudine, la o privire retrospectivă vom găsi multă siguranță și bucurie.

*"Chiar întunecimea dinaintea mea
Mă liniștește -
Căci în băjbăirea pe calea încețoșată
Simt mâna Lui și Îl aud cum spune,
„Ajutorul meu e sigur”.*

J. Oswald Sanders, în „*Spiritual Leadership*”, spune: „Cei care nu s-au găsit într-o poziție de lider ar putea crede că experiența și umblarea îndelungată cu Dumnezeu conduc la capacitatea de a descoperi cu mai multă ușurință voia lui Dumnezeu în situațiile grele. Dar, de obicei, se întâmplă invers. Dumnezeu îl tratează pe lider ca pe un credincios matur, lăsând deciziile din ce în ce mai mult pe seama discernământului său spiritual și dând mai puține indicii perceptibile ale călăuzirii Lui decât o făcea la început”.

Hudson Taylor, fondatorul misiunii China Continentală a spus odată, referindu-se la călăuzire, că, în anii tinereții, lucrurile obișnuiau să-i vină clar și repede. „Dar”, spunea el, „după ce am înaintat și Dumnezeu m-a folosit din ce în ce mai mult, mă simt adeseori ca un om care merge singur în ceață. Nu știu ce să fac.” (Citat în „*D.E. Hoste*” de Phyllis Thompson). Cu toate acestea, ori de câte ori Hudson Taylor a luat o decizie, Dumnezeu a onorat încrederea lui.

Când facem un pas în incertitudine și se întâmplă să pierdem calea ce reflectă voia perfectă a lui Dumnezeu, ne putem încrede în El că ne va elibera. Făgăduința din Isaia 30:21 este că „Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: „Iată drumul, mergeți pe el!”, când veți voi să vă mai întoarceți la dreapta și la stânga”. Dumnezeu poate schimba împrejurările când pierdem calea. Dar noi nu trebuie să rămânem permanent pasivi, așteptând o călăuzire spectaculoasă la fiecare pas. Un vapor poate fi întors mult mai repede în timp ce se mișcă decât atunci când staționează; la fel și noi.

În Faptele Apostolilor 16:6-10, Pavel și Sila au încercat să meargă în Asia, nu ca rezultat al unei călăuziri evidente a Domnului, dar dorind să facă voia Domnului. Ei au fost împiedicați – probabil de împrejurări aranjate de Dumnezeu. Apoi, au încercat să intre în Bitinia. Din nou drumul le-a fost blocat. Însă, pentru că ei căutau în mod activ voia lui Dumnezeu, și nu adoptaseră o atitudine pasivă, de așteptare a călăuzirii, Dumnezeu i-a condus în final către locul ales de El - Macedonia.

În micile detalii ale vieții de zi cu zi, călăuzirea *nu este* neapărat o chestiune de cercetare conștientă constantă. Este o problemă ce ține de umblarea în Duh. Relația corectă cu Domnul va conduce la acțiunea corectă. În cazul unor astfel de detalii, călăuzirea lui Dumnezeu nu este ceva de care ar trebui să fim conștienți tot timpul. Putem chiar să *nu fim conștienți de ea*. Relația noastră fundamentală cu

Domnul este factorul important, călăuzirea fiind o chestiune spirituală și nu o tehnică mecanică.

Eliberarea de regret

Regretele față de greșelile trecute pot chinui mințile unora dintre noi. Poate am ratat voia lui Dumnezeu în unele aspecte și acum suntem incapabili să mai corectăm lucrurile. Dar regretul este inutil, deoarece el doar ne va consuma vitalitatea spirituală și ne va lăsa total nepregătiți pentru orice slujire a lui Dumnezeu. Eșecul trebuie mărturisit lui Dumnezeu, Care este credincios să ne ierte și să ne curețe imediat (1 Ioan 1:7,9). El ne-a promis că nu-Și va mai aminti de păcatele noastre trecute (Evrei 8:12). Dacă Dumnezeu nu mai stăruie asupra trecutului nostru, nici noi nu mai avem de ce să agonizăm asupra lui. De aceea, trebuie să întoarcem spatele odată pentru totdeauna acestor eșecuri. Poate nu mai este posibil să îndreptăm greșelile făcute, dar Îi putem cere Domnului să folosească restul vieții noastre pentru slava Lui.

David s-a simțit ca un om josnic când a păcătuit cu Bat-Șeba și când l-a trimis pe soțul ei, Urie, în luptă pentru a fi ucis. Cu toate acestea, în loc să trăiască tot restul vieții în regret, el s-a întors la Dumnezeu zdrobit și plin de pocăință. Primind iertarea lui Dumnezeu, a trăit după aceea pentru gloria lui Dumnezeu. Mai târziu, mărturia Duhului Sfânt va fi aceea că David îi fusese plăcut Domnului toată viața lui, cu excepția întâmplării cu Urie (1 Împărați 15:5). Dacă David ar fi lăsat regretul să-i infesteze mintea, nu ar fi făcut decât să-L mârșăiească mai departe pe Domnul.

Aceia care trăiesc purtând povara regretului neîncetat în mintea lor nu reușesc decât să adauge un alt eșec la eșecurile deja avute. Trebuie să uităm greșelile trecutului și să mergem înainte să împlinim voia lui Dumnezeu (cf. Filipeni 3:13,14). Dumnezeu ne poate înapoia anii pe care i-am pierdut (Ioel 2:25).

O altă ispită este să regretăm o decizie trecută în legătură cu care, la momentul respectiv, am fost convinși că fusese voia lui Dumnezeu, dar de care ne îndoim acum. Poate că decizia ne-a condus în necaz. Sau poate că acum suntem conștienți de anumite realități care, dacă le-am fi cunoscut atunci, ne-ar fi condus la o decizie diferită. Principiul pe care trebuie să îl avem mereu în minte este: *Niciodată să nu te îndoiești în întuneric de ceea ce Dumnezeu ți-a arătat la lumină*. Dacă am căutat cu sinceritate voia lui Dumnezeu și am decis potrivit luminii pe care am primit-o atunci, nu are niciun sens să mai privim acum înapoi plini de regret. Dumnezeu nu este un despot crud care se delectează în a-și bate joc de noi. El este un Tată iubitor și nu ne va da o piatră dacă îi cerem o pâine. Dacă am căutat voia Lui cu sinceritate, putem fi siguri că Dumnezeu a controlat totul pentru a ne lăsa să decidem corect. Chiar și faptele de care nu am fost conștienți atunci, trebuie să fi fost plănuite de Dumnezeu cu un scop tainic.

În Troia, Dumnezeu le-a dat lui Pavel și lui Sila indicații clare să meargă în Macedonia și ei au plecat imediat. Cu toate acestea, imediat după ce au sosit în Macedonia, ei au fost aruncați în închisoare, cu picioarele prinse în butuci. Ar fi putut atunci să se întrebe dacă nu cumva sentimentul lor de călăuzire nu a fost greșit. Dacă ei și-ar fi știut soarta dinainte, probabil că nu ar fi părăsit Troia niciodată. Dar Dumnezeu nu le-a dat niciun avertisment. Cu toate că erau închiși, Pavel și Sila s-au încrezut în Dumnezeu. Refuzând să se îndoiască în întuneric de ceea ce Dumnezeu le arătase în lumină, ei au continuat să-L laude (Faptele Apostolilor 16:8-26). Evenimentele de mai târziu au arătat clar că se aflau cu adevărat în voia lui Dumnezeu. Apariția necazurilor nu este, în sine, un indiciu al

faptului că am fi în afara voii lui Dumnezeu. Dacă ne încredem în Domnul Îl vom lăuda chiar și în cel mai dens întuneric, fără niciun regret.

Eliberarea de frică

Frica de oameni și de circumstanțe ne poate face să ratăm voia lui Dumnezeu. Mulți credincioși sunt guvernați de considerente cum ar fi căutarea certitudinii și a siguranței atunci când caută călăuzirea Domnului. Ei simt că anumite locuri și ocupații sunt nesigure și periculoase și de aceea le elimină cu totul din mintea lor. Dar nu există niciun loc și nicio ocupație total lipsite de pericol în această lume. *Cel mai sigur loc din toată lumea este întotdeauna centrul voii perfecte a lui Dumnezeu. Pășim în pericol numai atunci când ieșim din planul lui Dumnezeu.* Acela care ia decizii fără a căuta călăuzirea lui Dumnezeu poate fi vulnerabil atacurilor lui Satan. Dar "cel ce stă (și lucrează) în locuința tainică a Celui-Prea-Înalt (în locul hotărât de Dumnezeu) se va odihni la umbra Celui-Atotputernic" (Psalmul 91:1 - adaptat).

Avem nevoie să fim eliberați și de frica de a nu greși. Singurul om care nu va greși niciodată este omul care nu face niciodată nimic. Suntem elevi în școala lui Dumnezeu și, fără îndoială, vom greși din când în când. Dar Domnul este întotdeauna aproape, gata să pună lucrurile în ordine.

În afară de Domnul Isus, niciun om nu a reușit vreodată să acționeze potrivit voii perfecte a lui Dumnezeu fără să facă multe greșeli. Cei mai mari sfinți au învățat să umble în voia lui Dumnezeu exact ca un copil care învață să meargă – prin multe căderi. Copilul căruia îi este teamă de căderi nu va putea niciodată să învețe să meargă! Nu trebuie să lăsăm niciodată o astfel de frică să ne oprească de la înaintare.

Umblarea în voia lui Dumnezeu poate fi nu tocmai ușoară, dar este o aventură minunată alături de El și Dumnezeu ne-a promis că ne va ține atunci când cădem – „Domnul întărește pașii omului .....Chiar dacă va cădea, nu se va prăbuși de tot, căci Domnul îl apucă de mână” (Psalmul 37:23,24).

În final, nu uita un lucru: călăuzirea este, în esență, o chestiune ce ține de relația personală dintre Dumnezeu și tine. Modul în care Dumnezeu a condus o altă persoană nu va putea fi niciodată exact modul în care El dorește să te călăuzească pe tine. Principiile generale sunt aceleași pentru toți credincioșii, dar modalitatea exactă diferă de la individ la individ. Vei fi doar confuz dacă vei căuta același tip de călăuzire descris de altcineva în mărturia lui.

Lasă în seama lui Dumnezeu să decidă cu privire la modul cum te va călăuzi. Grija ta e să fii întotdeauna disponibil pentru El, să faci orice dorește El. Iar El se va îngriji să-ți aducă la cunoștință voia Lui și să te întărească s-o împlinești.

Rezumat

1. Dumnezeu îngăduie încurcăturile ca să-L poți cunoaște mai bine. El ne cerne totodată motivele noastre și prin aceasta ne întărește credința.
2. În majoritatea cazurilor, trebuie să mergem înainte chiar și atunci când nu suntem lămuriiți cu privire la voia lui Dumnezeu, cu condiția să fi făcut tot ce ne stă în putință pentru a desluși voia Duhului. Nu trebuie să așteptăm nehotărâți.
3. Nu trebuie să privim înapoi plini de regret la greșelile sau la deciziile din trecut.
4. Nicodată nu trebuie să lăsăm frica de pericol sau frica de a nu greși să ne țină într-o pasivitate permanentă.
5. Trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să aleagă El *cum* să ne călăuzească.